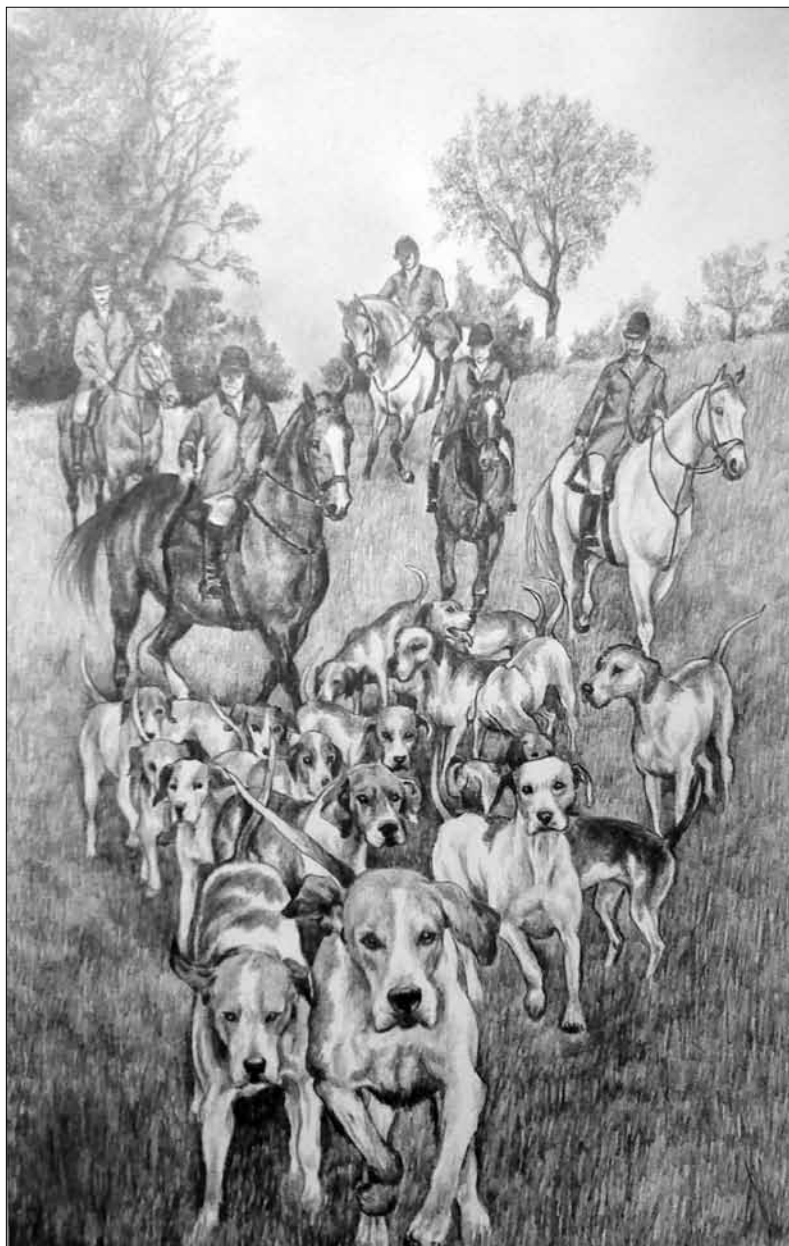

bulletin Střediska východočeských spisovatelů

číslo 38 ❖ ročník X ❖ 2014

Jitka Hamáčková – Parforsní hon

NA SLOVÍČKO S OLGOU NOVOTNOU

Kolegyni Olgu Novotnou jsme představili už v Kruhu 29 básněni Množení, Letní čas, Nálada v kamenné ulici. V č. 31 vyšla její báseň Noční přemítání, v č. 32 publikovala první povídku pod názvem Bertin omyl a konečně v č. 36 povídku Konec šťastných dnů Ludvíka Š. Ta si musela trochu počkat na zveřejnění, byla delší, než jsme mohli přijmout díky tehdejšímu omezování tištěných stránek.

Co vás přivedlo k psaní?

Největším impulsem byla láska k literatuře, především k poezii. Maminka mi od dětských let říkala básničky, které se učila ve škole. Otec četl knihy, než jsem se naučila číst sama. Taky mi koupil první knihu dětských básní a Odvážnou školačku za vysvědčení v 1. třídě. Rodiče stavěli dům a šetřili každou korunu. Ty knížky byly zázrakem, nastartovaly můj pohled na literaturu a její důležitost. Obrovskou radost, kterou jsem tenkrát měla, cítím ještě dnes, kdykoli zavzpomínám na rodiče.

Proč jste po studiích zamířila do Čech a s jakým úmyslem jste vstoupila do Střediska východočeských spisovatelů v Pardubicích? Co jste od toho očekávala a v jaké míře se splnilo (nesplnilo) Vaše očekávání?

Byla jsem tak trochu rebel, trochu dobrodružka. Harmonické, velice rodinné prostředí mě svazovalo. Chtěla jsem žít jinak, po svém. Přitahovalo mne beatnické hnutí, které jsem znala jen z doslechu a částečně z literatury. V malém městě, Hlohovci, odkud pocházím, byla nastavena pravidla jinak. Do Střediska východočeských spisovatelů jsem vstoupila po seznámení se s Věrou Kopeckou. Velice mě nadchly broumovské Dny poezie. Očekávala jsem radost z tvorby své i jiných, neznámých autorů. Při distribuci a propagaci, která je poezii věnována, bych se s nimi nesetkala. Takže mé očekávání se splnilo. Taky mám možnost občas publikovat v Kruhu a ve sbornících vydávaných u příležitosti poetických festivalů.

Z doslechu víme, že pořádáte autorské večery v Jablonci, býváte členkou porot literárních soutěží pro děti. Jaké máte v tomhle ohledu zkušenosti?

Autorská čtení pořádám v Městské knihovně v Jablonci – obyčejně dvakrát za rok. Je to jakoby sklizeň mé práce. Jsem vždy zvědavá na reakci přítomných posluchačů. Několikrát se mi stalo, že chtěli ode mne přímo konkrétní verše. To mi dělá radost, z té čerpám chuť tvořit.

Kromě autorského čtení bývám hostem hudební skupiny DURO NUX a jejich pořadů spojených s hudebníky různých žánrů. Tam prezentuji i verše jiných autorů. Ty vybírám sama podle druhu hudby.

Městská knihovna v Jablonci nad Nisou vyhlašuje každoročně literární soutěž pro školní mládež. Soutěží se ve třech kategoriích, próza, poezie a úvaha. Jsem členkou poroty. Baví mě to z několika důvodů. Jednak se dostanu blízko k názorům dětí, můžu sledovat růst některých malých autorů, vidět jak zrají, sledovat rozvíjející se talenty. Je jich skutečně dost a mnohé práce jsou hodné nejen ocenění, ale i obdivu.

Zúčastňujete se literárních akcí i jinde?

Pokud máte na mysli literární večery, tak ne. Jinak se pravidelně účastním Dnů poezie v Broumově, festivalu poezie Po stranách Moravy. Několikrát jsem byla i v Polici nad Metují, na festivalu Police plná poezie.

Mimo poezii píšete i povídky. Co Vás inspiruje?

Inspirací je mi sám život. Umím a ráda naslouchám příběhům lidí kolem sebe. Například v povídce Poslední šťastné dny Ludvíka Š. Jsem tou mladou sousedkou, která před ním utíkala. Hlavní protagonistku povídky Bertin omyl jsem taky dobře znala. I povídka Viktorka, která vyšla v antologii Sever Západ Východ, je ze života. Fantazie je krásná věc, ale život píše nejzajímavější příběhy, o tom jsem přesvědčena.

Co pro Vás znamená nová knížka básní, která vychází ve vydavatelství Věry Kopecké?

S tou novou sbírkou básní je to trochu náhoda. Neměla jsem v úmyslu letos vydat žádnou knihu. Byla jsem oslovena ředitelem Městské knihovny v Jablonci nad Nisou s tím, že by rádi uspořádali křest mé nové sbírky. Bylo to na základě ohlasu jednoho poetického večera s názvem „Co se nevěšlo do sbírky“. Některé z těch básní se líbily, tak jsem se pustila do práce. Taky jsem potřebovala udělat čáru za vzpomínkami na rodné město. Nepíšu schválně tlustou knihu, může se stát, že se ještě k tomu tématu vrátím.

Otázky kladl Milan Dušek

- **Když uvažujeme o smyslu života, napadají nás samé nesmysly.**
- **Nevěřte ve stromy poznání! Všechny jsou plané!**

AFORISMY FRANTIŠKA UHRA

LITERÁRNÍ ČÁST

OLGA NOVOTNÁ

Neznámý muž na lavičce

Bída mu sedí za krkem
hlava padá k hrudi
ruce svírají bílé listy
na nich ortel
tiskne k žaludku
Oči lačně hledí na holuby
Má hlad Má smrtelný hlad
a smrtelnou nemoc
Možná by chtěl odletět s holuby
přímo do nebe
Narodil se Kristus Pán
zpívají děcka
Kde je ta láska boží
proboha teď
Žena vedle se odhodlává
k činu Má strach
Překročí práh
Podá mu bankovku
Dnes chodí Ježíšek
A spěchá pryč
přistižena otázkou
co se všemi bednými
tohoto světa

Voda a slza

Vyplakat si oči
dovedou jen ženy
Nad hroby proudy slz
rostou z nich ryby
plavou pod květiny
a jsou
Neviditelné

Vyplakat si oči
nedovedou muži
Ukrývajíce slzy
vrací je zpět do nitra
ještě dříve
než se zatřpytí
na řasách

Nevidění pláčou
jako ženy
jako děti pláčou

BETLÉMSKÉ HVĚZDY

LUBOMÍR MACHÁČEK

Ulicí letěly vánoční koledy. A Slzičky rolničky... Blikačky blikaly na římsách, svícny zářily v oknech. Některé úseky jízdního řádu si Anna vryla do paměti: Jesničanky, Zborovská, Na Spravedlnosti a dolů až k Zelené bráně. Jezdila tudy dříve do práce a stejnou trasou domů, než o práci přišla. Prodávala potraviny v samošce, pravda, jen pečivo, něco uzenin a samozřejmě nápoje, pak ale vyrostlo

na okrajích města několik marketů, rozlézaly se jak švábi a vytlačily všechny ty malé nekonkurenceschopné obchůdky do nenávratna.

Teď čekala v hloučku lidí na trolejbus. Město bylo po celý rok a zejména v prosinci natřískané auty, svátky nesvátky, někde ještě na poslední chvíli dělníci záplatovali silnice. Ale kolem sedmé večer už dopravní špička opadla. Anna to předvídala a tak si občas touhle dobou namířila k Zrzounovi, kdysi u něho nakupovala hodně, teď k němu zajížděla spíš ze solidarity. Aby vydržel, aby přežil. Ale nejen. Nabízela čerstvé maso, žádné balíčky, kotlety jí nasekal podle přání a k tomu přidával takové to spiklenecké mrknutí. Nakoupila v masně i čtvrtku chleba a pár rohlíků, citrony a také minerální vody v petlahvích. Celé balení si ovšem nebrala, jen tři flašky, víc by jich ani neunesla.

Konečně trolejbus. Prskal jako vzteklý kocour. Námraza na drátech připomínala světýlka v nebi. Tři minuty zpoždění. Ten zase pojede jako blázen, naštěstí byl poloprázdný. Možná by bylo dobré si sednout, uvažovala Anna. Něco na ni lezlo, nějaká viróza, možná i špetka sváteční nostalgie. Raději uvrhla oči do rozzářeného světla ulic. Někdy trénovala paměť a ke každé zastávce si přiřadila odpovídající jízdni řád, jindy místo porovnávání času pozorovala obličej lidí. Jsou smutní, veselí?

„Nechcete si sednout, paní?“ zahalekal směrem k ní výrostek, ještě než to stačila udělat.

Řekla děkuji a rychle sklouzla na sedadlo před dvojici mládenců, protože řidič přidal a málem jí na podlážce ujely nohy. Odložila vedle sebe tašku s nákupem, projela očima prostor vozidla. U předních dveří stála maminka v červeném kulichu s kočárkem, hned za ní seděl chlapec s hokejkou na florbal, před ním vedly náruživý rozhovor postarší dámy a bokem přes uličku zabírala místa dvě děvčata. Patrně gymnazistky. Jedna z nich se dívala do zrcátka, ksichtila se a tužkou si malovala linku kolem očí, druhá měla na klíně MP3 a v uších sluchátka.

„Borovská,“ nabízela stanice digitální tabule. Do vozidla přistoupil muž se snítkou pozlaceného jmelí.

„Hele,“ zaklapla tmavovláska zrcátka a dloubla loktem do kamarádky.

Ta si vyndala z uší sluchátka. „Co je?“

„Nino, jak bys přeložila fuck?“

„Fuck me.“

„Jo.“

„Přefíkní mě.“

„Ale ne. To slovíčko fuck.“

„Šoustej,“ předešel Ninu mládenec, který seděl za Annou. Trolejbus zapraskal, hvízdnul a rozjel se. Mladík na sedadle zabořil kolena do opěradla před sebou a zahihňal se.

„Tebe jsem se neptala,“ odsekla Ema.

„Ona nešoustá, ještě má čas,“ adresoval mladý muž poznámku Ludvíkovi, který seděl vedle. „Tak to nemůže vědět.“

„Vole,“ řekla dívka se zrcátkem. Ze sluchátek položených na klíně Niny jako nálet vos zabučela rocková melodie.

„Nech toho,“ okřikl Ludvík Marka.

„Paní, umíte anglicky? Můžeme se na něco zeptat?“ Marek zabubnoval Anně po rameni prsty. „Neumí. No tak vidíš.“

„Marku!“

„Je na tom něco sprostýho?“

Na tabuli u stropu vozidla blikl signál „Na Spravedlnosti“. Krásná grafika. Ještě bude „17. listopadu“, „Třída míru“ a „U Grandu“. Tam Anna vystoupí, ale nejradši by vystoupila hned. Kam ti kluci až jedou, od hospody k hospodě? Lidi je sledují po očku, ale mlčí. Šoustej! Ti mají starosti.

Anna začala očima přebírat dávky vánočně laděných nabídek ve výkladech krámků, bylo jich tolik! Pak ji dloubla do zad kolena, která zapřel Šoustej do jejího opěradla.

„Možná dostanu po stromeček štěně kokra,“ sdělila kamarádce Nina a vrátila si melodii do uší.

„To bych bral taky,“ opáčil Marek. „Vy opravdu neumíte anglicky, paní? Pojedte s námi fandit. Mlčí... Asi už vyhasla.“

Anna neodpověděla, Anna totiž neví, jestli má odpovědět. Přidržíje tašku na sedadle a je jako na jehlách. Nejradši by vystoupila. Trolejbus hrkl a zaprskal, zastavil na přechodu a znovu se prudce rozjel. Barevný svět za okny, vozidlo připomíná nasvícené akvárium. Řidič má rád zelenou, sváteční světýlka utíkají za ním po ulici, semelou je oči a pak i vítr, který pofukuje od Labe.

O čem se ti mladí baví, Anna už nevnímá. Všechno nejllepší a hodně zdraví, kolikrát tohle přání bylo vysloveno, zní jako otřepané klišé. Ale je to pravda pravdoucí. Naděl mi pod stromeček zdraví, zaklínal se děda Jindřich, když se ho ptala, co mu má přinést Ježíšek, a mamka Bláza také zašustila jazykem: Tož ještě trochu toho zdraví, a abych nezblblá. Samozřejmě jim dárky koupila. Dědovi vyhřívanou botu, která uvnitř pěkně zatopí, když se do nohou vkrádá zima, a mámě v Díle krásnou soupravu na čaj. Dětem už měla nadílku dávno obstaranou.

Do ženina vánočního rozjímání řidič zakleje, zároveň zaskřípou brzdy, náhle, nečekaně. Markova kolena setrvačností píchnou Annu do zad, ta však má víc starost o nákup než o sebe. Holky vedle ječí, taška na sedadle se překotí, věci z ní protékají ženě mezi prsty a dopadají na zem. Ve vzduchu poletují výkřiky. Anna už ví, že tohle se stát nemělo.

„Paní, asi vám vypadly perníčky,“ zavtipkuje do ticha Marek.

„Vole, to je sumo,“ pronese Ludvík a brnkne Markovi prsty o kšiltovku.

Není daleko od pravdy. Po zemi se kutálejí předměty, které ještě před okamžikem byly v tašce. Anna se potácí v uličce, střídavě se chytá madla a střídavě otvírá tašku, do které vhadzuje zpět nakoupené věci. Něco sebere sama, něco jí podávají cestující. Maminka s dítětem loví zpod kočárku dva citrony.

„Kolik to nandáme Mechovákům? Pardubice do-to-ho!“

„Dynamo!“ zazubí se Jindra a poněkud ostražitě zmapuje očima posádku trolejbusu, jestli tam není někdo ze znepráteleného tábora.

Vylekané a udivené pohledy cestujících se mění ve svátečně vyladěné tváře. Pohoda a spočinití. Jak pro koho. Anna si urovnává nákup do tašky a dopotácí se zpět na místo. Kdo ví, kolik z nákupu poztrácela věci, teď to ale určitě nebude zjišťovat. To se musí stát zrovna jí. Zrovna dnes. Zrovna teď!

Začala ji bolet hlava, cítí, jak jí tepe na spáncích krev. Už aby odsud vypadla. Vystoupí o stanici dřív na Třídě míru. Před lety Na Zeleném. Ještě dřív Na Stalince. A před tím Na Wilsonově třídě... Tudy šly dějiny. Dynamo!

„Ještě tu živou vodu,“ vrátí ji do přítomnosti kolena v zádech. Cestující v troleji už zase sledují skrz okna svátečně vyzdobené město. V každém výkladu, skoro v každém okně září loužičky štěstí.

„Ty sprostáku jeden,“ ohradí se žena, „dej ta kolena pryč. Neumíš se chovat jako člověk?“

„Támhle pod sedadlem se vám kutálí voda. To jste ještě neslyšela, aby se voda kutálela!“

Tentokrát trolejbus sviští po ulici jako sněžné saně. Anna zaváhá, jestli má nechat tašku s nákupem bez dozoru a odchytit petflašku, která nadskakuje v uličce. Nina to zjistí, vyndá si z uší sluchátka, přičapne a natáhne se po ní. Má ji na první pokus. Zelená flaška putuje nazpět k ženě.

„Děkuju,“ řekne Anna. Žízlivé výrostkovy oči ji pobaveně sledují. Trolejbus klouže do stanice.

„Fuck me,“ vykřikne bojovně Marek.

„Tak soustej!“ přitvrdí Anna a zvedne petflašku. Nejradši by Marka majzla jako králíka za uši, ale změnil směr úderu a praští ho do vystrčených kolen. Překvapený mladík se nezmůže ani na slovo. Pak Anna důstojně vystoupí na Třídě Míru, před lety Na Zeleném, ještě dřív Na Stalince a před tím Na Wilsonově třídě.

Je tu tolik světla. Miluj svého bližního. Na kandelábrech zavěšené září po obou stranách ulice betlémské hvězdy. Klopýtají k lidem, některé dokonce blikají...

- Největším problémem pamětníků je ztráta paměti.
- Staří lidé hodně pamatují. Každý jinak.

AFORISMY FRANTIŠKA UHRA

ALEŠ MISAŘ

SEN O HRUŠOVANSKÉM SADU

Pár slz z tesknoty,
že neznám nebe. Jeho tvar
napovíš v prsou: Úděl? Dar?
Navrch dvou jahod klenoty.

Pár slz, pod kůží dýchá pláč.
A nad čím? Skanou naproti
mým smutným prstům, jenom ty
je přijmi, dokud léto máš.

Pláč zavře vlnu za poupětem,
dvě růže brzy zradí vše,
čím měsíc dorůstá, čím vře
v baletkách krev na špičkách vřeten!

Pár slz jak pár zbloudilých ovcí
u tebe bydlí v teplé stáji.
Jak přemýšlí rád o ovoci,
když les hlad vlků neutají?

Pláč zavřel vlnka poupětem,
dvě růže vyzrazují vše,
čím Měsíc dorůstal, čím více
v baletkách krev na špičkách vřeten.

Můj obzor lomí krajina
pod blůzkou stulený sen hrušní,
Chceš trhat z nebe? Nejdřív usni!
Pár slz můj smutek přijímá

- **V Americe zemřeli McBain a Parker, v Anglii Francis, v Čechách Erben. Z velkých detektivkářů už žijí pouze dva. Tím druhým je Švédka Turstenová.**

AFORISMY FRANTIŠKA UHRA

KRÁTKE TEXTY

FRANTIŠEK UHER

NAD POHLEDNICÍ

Zima zabydlila krajinu. Obílila pole. Lesy, osamělé stromy, náves ve vsi. Zmrazila rybník, ozdobila ploty. Komínům nasadila dým. Statní sněhuláci přibývali na objemu. Žádní ptáci. Na silnici psi. Děti na klouzačce. Nenechme se odradit, vykročme za přáteli. Žádné záměry, žádné spády, jen prosté přání vyměnit pozdravení. Nevadí zřetelné sněžení, vánice za zády. Jako když procházíme obrazem Josefa Lady. Jen ponocný schází.

ZLATÉ RYBKY

I stalo se rybářům: Ulovili tři zlaté rybky. Ani jedna nežadonila, neoslovila, neslibovala. Marně jim rybáři nabízelí výměnu, marně slibovali svobodu. Doma se z úlovku radovaly babky. Netušily, že si snědly štěstí. A přece stačilo, aby rybáři promluvili anglicky! Rybky neovládaly českou konverzaci, byly to absolventky české střední školy.

SMUTNÉ MĚSTO

Nad zálivem plným zakotvených plachetnic dorůstající měsíc vypadá jako medem namazaný krajíc. Kontejnerové nákladní vagóny se zvolna sunou po kolejích položených v temných koridorech ulic. Hřmotící kamiony kanály silnic. Oslnivé reklamy, kterých si nikdo nevšímá, nikdo je nevnímá. Odněkud podivná prázdná hudba. Nevítání hladoví se raději kdesi tetelí. Znuděné polonahé dívky s duhovými prameny v rozevlátých vlasech, s cigaretami v ústech a spalující touhou v očích předstírají břišní tanec na zábradlí nahnilého mostu pod dohledem dvou policistů, diskrétně ukrytých za skly hlídkového vozu. Vážení občané se v ústraní opíjejí šampusem a opájejí vlastní úspěšností, zatímco vysoko nad střechami nepřiliš zřetelně vězní hodiny navracejí běh času, jdouce již celá desetiletí pozpátku.

POTŘEBA ČINU

Je trapné trpně stát na rozcestí a trpělivě vyhlížet fiktivního Godota. Nelze pouze dlouze čekat, pozorovat, naslouchat. Nelze věčně mlčet. Nelze nekonečně přemýšlet a rozvažovat.

Vězme: Někdy je třeba jednat!

CHVASTOUNSTVÍ MOŘE

Stůj, moře! Vzpamatuj se! Vezmi rozum do hrsti! Nebuď paličatý! Nech si poradit! Proším, neodnášej plavce, nenič lodě, netop námořníky, nezaháněj ryby na mělčinu, nevyplavuj je na břeh! Neútoč na pobřeží, nedorážej na přístavní mola, neomílej hrdá skaliska! Rozbiješ si hubu!

MIZEJÍCÍ IDEÁLY

Boží vůle? Alláhova? Nikoli! Osud? Nikoli! To všechno my. My lidé. Já, ty, on, ona, oni... Jakási clona nás rozděluje. Bezvýznamná. A svědomí, pokud jaké? Svědomí je houska na stole. Buď je, nebo není! Každodenní klání. Holedbání. Nenávistná naříkání v televizi. Tkaní lží, pomluv, polopравd, falešných vizí. Stačí málo a všechny ideály zmizí. Stačí docela málo.

Mlčet.

ZDENĚK JIRÁSEK

V TĚCH SLOVECH

Smích
Chlapácké řeči
A silná slova
V těch slovech
padlo tolik žen
A všechny ty ženy
V těch slovech
řvaly rozkoší
A všichni ti chlapi
byli velkými vítězi
Avšak dál budu hrát moje divadlo
A pak se rozešli
a každý šel domů
k té své
Tu noc nepadla žádná žena
Padli jen ti muži
A nikdo při tom neřval rozkoší
Ozývalo se jen chrápání

INVENTURA

Stojím nahý před zrcadlem
a dělám inventuru

Tvář svrastělá
Ruce bývaly svalnatější
Břícho štíhlejší
Nohy na pohled dobré
ale kulhají
A záda často bolí

Budu se pokoušet o ladný krok
a dokonce si i poskočím
Tvář zkřívím bolestí
až o samotě

NAD HLAVOU MI TEMNÍ NOC

Už se nedá číst
Tak jen koukám na nebe
Najednou nade mnou proletí netopýr
A vyšla první hvězda
Zatímco ta moje už zapadá

VĚTRNÁ HABAŽŮRA

ANTONÍN ŠLECHTA

Dohonit vítr, chytit ho mezi prsty a přimět ke klidu. Alespoň na kratičký okamžik ho zpomalit, abys mu pověděla o svých přáních a tužbách. To chce kumšt a kliku zároveň. Nalézt okamžik, kdy vítr uléhá do korun stromů a na polštáře drnů lučních trav. Přisednout k němu a uprosit ho.

Není lehké přít se a dohadovat s větrem. Pokusil jsem se o to jedinkrát v životě. Popleten jiskrou v oku, křivkou boků, tajemstvím úsměvu a sklopených řas. Sveden dotekem štíhlých prstů, měkkým krokem a leskem vlasů bez příkras. Tebou milá má.

Umluvil jsem vítr. Nejsem na to příliš hrdý, vlastně nejsem na to hrdý ani za mák, protože nakonec jsem ho uplatil. Sjednal jsem s větrem směnný obchod. Něco za něco, on pro mne, já pro něho. Uplatit vítr chce notnou dávku odvahy i štěstí. Měl jsem obojího! Prvého z leknutí, druhého zatraceně.

Podle uzavřené dohody stvrzené rukoudáním může vítr kdykoliv vstoupit do mé hlavy a proletět se všemi zákoutími od stěny ke stěně, pročechrat zahnilé závitky, provětrat mozkové pleny. Nabere u mne sílu a zase volně odletí. (Nepořádek v hlavě si mám prý po něm uklízet sám).

Ale přislíbil mi, že tě na oplátku vyhledá, milá má. V teplé letní noci sedící na balkóně. Za plamenem svíce, skloněná nad knihou na kolenou. Až tě nalezne v letní noci plné zvuků večerního sídlištního provozu, kdy jen trylek kobylek a cvrčků ruší poklidný hukot projíždějících automobilů, kdy zazní občasný výkřik klaksonu, či kvílení gum v brzděném smyku, vrátí se pro mne. Slíbil to!

Poté mne rozdmýchá bez okolků do vlahého vánku. Ukáže mi správný směr a já, co to dá, povanu, milá má – za tebou. Bez dechu a prodlévání. Cestou větrnými ústy rozeženu mraky, až se mi námahou tváře nadují, aby mi tě na balkóně nevyplašily, aby ses nezalekla jejich tmavých mozolnatých tváří nevlídně putujících večerní oblohou.

Jak tě dostihnu, opřu se do tvých vlasů a pročísnu se jimi, hřebenem opojné vůně, abych se trochu upravil, načechral peří, natupíroval, abych se líbil, tobě milá má.

Ty ucítíš závan větru, závan čehosi napůl tajemného a napolovic důvěrně známého. Zvedneš bradu a nastavíš obličej, aby polaskal tvé tváře, aby vlahou dlaní zchladil horkost čela, aby rozezvučel struny myšlenek, aby jemně konejšil předsíně i komory tvého srdce.

Políbím tě větrnými ústy drže na rty a darebácky profrknou kolem uší. Povzbuzen stočím se stranou a níž. Zmírním a lehce docela neznatelně se dotknu lýtek, ale pak se osmělen rozeběhnu ze všech svých omezených sil a budu stoupat výš, a hlava se mi zamotá ve tvých šatech. To se pak leknu své smělosti, zazmatkujou a vystřelím hbitě zpod šatů v kotrmelcích až k protějšímu domu.

A když poté popadnu dech, milá má a zklidním se, když porovnáím se na parapetu v truhlíku květů, odfouknu si ztěžka a posbírám odvahu. Znovu se k tobě přiblížím a budu tě konejšit po čele větrnými dlaněmi. Ukolébám tě. Ztratíš pozornost a ostražitost. Ovládne tě ospalá únava a já jakoby náhodou uklouznu na skluzavce tvého nosu a z jeho špičky, balanc nebalanc, upadnu rovnou do výstřihu.

Vykouknu šibalsky pod jedním rukávem, poškádlím tě pod druhým, až ti naskočí husí kůže. Oklepeš se večerním chladem, protáhneš záda, letmo pohlédneš na ručičky hodinek na zápěstí a chytíš se křížem za ramena, aby si ze sebe setřásla chlad, a tím mne uvězňuješ pod šaty. A já najednou nebudu vědět kudy kam.

Copak si tam, chudák, počnu? Vždyť musím zpátky. Za větrem. Sfoukne mne znovu do Antonína, protože nic naplat v šest ráno budou sirény oznamovat začátek pracovní směny a já nerad chodím pozdě, vlastně ani nesmím. Řád věcí je řád věcí. Marná sláva.

Naleznu první skulinu, vyfouknu ven omámen vůní tvé kůže a na rozloučenou ti ještě zamávám listím ve větvích stromů a tiše zaševlím do nočního ticha omluvu: „Promiň, milá má, ale jako letní vánek jsem hrozitánsky nestydatej. Taková je už holt přirozenost letních vánků a já si fakt nedokážu poručit.“

- **Knihy nás matou, Robinson nepotkal Pátka ve čtvrtek, nýbrž ve středu, a nebylo to na neznámém ostrůvku, ale v baru na Long Islandu.**
- **Školy dávají doklad o vzdělání, knihy znalosti.**
- **Volný verš je kopaná bez míče.**
- **Na Parnasu chtěl sedět vedle Shakespeara, ale musel se spokojit s Kláskovou z Lucerny.**

AFORISMY FRANTIŠKA UHRA

PETR MUSÍLEK

STUDENÝ AUTOBUS

Studený autobus nás veze sněžnou stopou
tma čeká v závějích a koně pod kapotou
potichu brblají na zimu na výmoly
na každý z otřesů
který dře, který bolí.

Možná si myslí dobře je
těm uvnitř za skly zamrzlými
a vůbec neví že i s nimi
se mačká tma a střepy zimy

Až se pak z dneška stane včera
život se už tak odvíjí
Na všechno rychle zapomenem
Alespoň ti
co přežijí

BLUDNÝ KOŘEN

To kdesi ležel bludný kořen
Ví bůh čím cestu obelhal
V zatáčkách času zítřek hořel
pak místo světla přišla tma
Že nikdo neznal cestu zpátky
každý šel tam kam jiní šli
Sen o zítřku byl příliš vratký
ať zabloudil v tom bludišti
Teď dlouhou cestou unaveni
už ani nedržíme stráž
u ohňů co se v popel mění
a šeptáme kde domov náš

NOČNÍ ZPĚV

Přes Štědrnou noc a přes Štědrý den
Došel jsem pod krov chléva
Tam bez tepla, jen pod senem
je bytost křehká a živá

Nocí k ní spěchá tichý zpěv
neumělý a krásný
zpěv o snech, které chrání chlév
pastýřů zlidštělých básní

Jsou ospalí a znaveně
z opojné touhy pijí
zatímco hvězdy nad hlavou
pečetí historii.

MUKA LÁDI VOMÁNKA

VÁCLAV FRANC

Bez pár dnů přesně za rok po svatbě se Láďovi Vománkovi narodila první dcera. Do porodnice příliš nepospíchal, neboť potomka ženského pohlaví považoval za zradu, ale v hospodě se přece jenom nechal vidět, i když ani několik štamprlat nedokázalo zakrýt Láďovo zklamání. Chtěl syna, Láďu dalšího, ani nevěděl přesně kolikátého v pořadí.

No co, příště to bude určitě kluk, utěšoval se a po ženských v kravíně, které mu blahopřály k narození dcery, jenom pokřikoval, až jim vzal veškerou naději, že se přece jenom nechá vidět a přijde mezi ně s lahvičkou sladké.

Nakonec se s dcerou smířil, co jiného mu zbývalo, a když se Jiřka objevila doma s chomáčkem v zavinovačce, zapomínal na myšlenky na syna: „Hlavně že je to zdravý!“

Když za pár let přišla Jiřka do jiného stavu podruhé, byl skálopevně přesvědčen, že to bude kluk. Těhotenství probíhalo klidně a Láďa neměl důvod pochybovat o vysněném synovi. Když pak přišla ona chvíle, kdy odvážel manželku do porodnice, neodpustil si Jiřce připomenout: „Tak ať je to kluk!“

Musel to být kluk už kvůli tomu, že se mu chlapi v hospodě vysmívali, že to bude zase holka, že to tvrdila i stará Kolomaznice a ta se, jak je všeobecně známo, nemejlí.

A protože Láďa nechtěl nic ponechat náhodě, zůstal v nemocnici a na chodbě přecházel od nástěnky k nástěnce a vyzvídal na sestře: „Tak co, sestřičko, už?“

Konečně se dočkal. Sestřička s rozesmátou tváří oznamovala: „Gratuluji vám, tatínku, máte dceru, padesát dva centimetrů a tři kila čtyřicet.“

„Holku?!“ Láďa míry nevnímал, zklamaně poděkoval a nevěděl, jestli má jet domů, nebo se jít raději utopit. Teď aby se styděl přijít chlapům na oči. Ani do hospody nemohl, protože by si z něj utahovali. Další holka, ani nevěděl, jak se bez úhony dostal domů.

Ke všemu přišla další komplikace. Porod trval dlouho a byl na kleště, takže Jiřce doporučili doktoři, aby si to s případným dalším těhotenstvím důkladně rozmyslela a nebo počkala několik let. Každý další porod může být riskantní pro dítě, ale především pro ni. Když Jiřka přinesla tuto zprávu a druhou dceru domů, měl Láďa náladu pod psa.

„Sakra,“ nadával, kudy chodil. „Tři ženský v chalupě, já se snad zblázním,“ hudoval, ale nezbláznil se. Když bylo té mladší dceři sedm roků a Láďa už se smířil s tím, že zůstane bez mužského potomka a dědice, chlapi už taky nedoráželi jako zprvu, přišla Jiřka potřetí do jiného stavu.

Láďa byl na jednu stranu rád, že přece jenom existuje naděje, ale co když... Bylo tu riziko pro Jiřku a představa další holky jej strašila na každém kroku.

Jak se Jiřka zakulacovala, prožíval Láďa hotová muka. Chlapi si jej dobírali a s oblibou pokřikovali: „Láďo, stará Kolomaznice říkala, že budete mít třetí holku!“ Každá zmínka přisypávala sůl do otevřené rány Láďova napětí. Muka trvala devět měsíců. Jednou přišel domů a obě dcery se doma hádaly, jak se bude jejich nejmladší sestřička jmenovat.

„Janička, Janička,“ křičela ta starší.

„Ale já chci Helenku,“ nedala se ta mladší.

„Holky jedny setsakramentský,“ Láďa musel obě sokyně odtrhnout od sebe. „A abyste věděly, bude to kluk!“

„A co když ne, co když to bude holka?“ vyptávala se starší dcera a Láďa proklínal svět. Mučil se větou: „A co když ne?“ Kudy chodil, myslel na možnost narození třetí dcery. V noci neměl klid, a tak se snažil promluvit s manželkou, že kdyby to snad ani tentokrát nevyšlo, mohli by to zkusit ještě jednou.

„Blázníš, ještě čtvrtý dítě,“ rezolutně odmítala Jiřka.

„Můj táta byl z devíti dětí a taky se nějak protloukli, dneska je jiná doba, máme přídavky a tak,“ chabě argumentoval Láďa.

„Tak to si budeš muset najít jinou,“ přetáhla si peřinu přes hlavu Jiřka.

Čím víc se blížil termín porodu, zastavovali Láďu lidi ze vsi a radostně mu sdělovali, že Jiřka je pěkně zakulacená, že to bude zcela určitě holka. Rovná v kravině tvrdila, že Jiřka je v obličejí samá piha, takže se o holce nedá ani na okamžik pochybovat. I předpověď staré Kameníkové byla stejně neradostná. Poštačka si všimla, že Jiřka ani moc nepřibrala, stejně jako u předcházejících dvou těhotenství, takže o holce se nedá pochybovat.

Muka Láďi Vománka dostupovala vrcholu. Jednou odpoledne, když přišel živočichář Vománek do kravína, sedl si na balík slámy, položil hlavu do dlaní a začal naříkat: „Ženský, ženský, ona to snad bude doopravdy další holka.“

„No jo, holka,“ příkyvovala Věrka Pařízková z Bystřice. „Mluvila jsem s Jiřkou a ta říkala, že jí bylo v prvních měsících hrozně špatně, a když si vzpomenu, jak mně bylo mizerně, když jsem čekala Magdu, tak je to nemlich to samý!“

„To bude můj konec!“ úpěl Láďa, až jej začala litovat Milena Venclová: „Jak jsem tak Jiřku viděla, tak jsem si vzpomněla na Jánskou, jak vypadala, když čekala Mirečka. Tak jsem si jistá, že budeš mít kluka!“

„Kluka?!“ nejistě vyskočil Láďa. „Opravdu si to myslíte, že já bych mohl mít kluka?“

„Jo, kluka, jako že se Venclová jmenuju,“ přitakala Venclová a nálada Láďi Vománka se zlepšila, jako kdyby vyhrál první pořadí ve Sportce.

Jenže když večer volal manželce sanitku, protože si sám vypil, aby si zpříjemnil muka čekání, zeptal se Jiřky doktor, kdy měla první termín.

„Až příští pondělí,“ sykla Jiřka.

„Tak to bude holka,“ plácнул doktor. „Kluci, ty jsou peciválové!“

Doktorova slova působila jako ostrý nůž. Co má dělat? Sedět doma se svěšenýma rukama..., jet do města, ale vždyť si vypil. Raději sáhl pro láhev rumu.

O půlnoci běžel k Bezánkovým telefonovat, ale ještě dítě nebylo na světě. Chodil celou noc po dvorku a přemýšlel, jestli to bude další holka, co bude dělat, všichni se mu vysmějí, kdyby aspoň měla Venclová pravdu...

Nad ránem ještě jednou vzbudil Bezánkovy, aby se dozvěděl, jak je to s jeho třetím dítětem.

Jiřka byla v pořádku a dítě na světě. Za tepla pospíchal do kravína.

Prvním, s kým si připil, byla Milena Venclová, ta jediná totiž správně předpověděla narození Ladislava dalšího.

KAMIL PRINC

K ČEMU SKROMNOST

Život, to je vořech z psince.
Svícnu s tím vše zatemní.
Pod jazyk si místo mince
vložím kartu platební

Červánky jsou Bloody Mary,
Bez palečnic netančím.
Nakresli mi, Exupéry,
vlka v rouše beránčím.

Být tak Neptun v moři piva,
slušnost shodit s převisu...
Tolik rukou, co má Šiva,
tolik chci mít penisů!

NEZVĚSTNÁ

Já hledal jsem Tě v černé hlíně,
v níž tupý krumpáč zaryju.
Jdu s prázdnou ze smuteční síně
snad nejsi v kolumbáriu.

Na kom mám nyní dělat pitvy?
S kým slehnu večer na lože?
O koho budu tupit britvy?
Vždyť krásných dam je málo, že?

Chci zažít lásku, co je snová,
ne navždy peklu propadnem.
Tak složím si Tě prostě znova
Z ostatků v hrobu hromadném.

KRÁSNÝ VÝLET S DCEROU

PAVEL PEŠÁT

Já a moje dcera Patricie zase spěcháme k vlaku! Jako skoro pokaždé, když spolu cestujeme tímto dopravním prostředkem, což je poměrně často. (Mimochodem, já běhám k nádraží skoro každé ráno. Dojždím totiž vlakem do práce a ještě jsem se nenaučil chodit z domu o něco dřív.) Utíkám, zatímco dcera dnes jede na kole. Má to tu výhodu, že ji nemusím tentokrát nést na zádech, čehož se jindy při rychlém přesunu k nádraží úspěšně dožaduje.

Nejčastěji se vlakem vydáváme za babičkou a dědou do Hradce, občas na výlety do okolí, letos v zimě jsme jím cestovali do Třebechovic poprvé několikrát bruslit. Vlakem jezdí ráda celá naše rodina, i když vlastníme auto. Naší druhé dcerce Adriance je ale teprve rok a pět měsíců, a tak na mě a Pátu čeká někdy doma s mámou.

Od našeho paneláku to sice není k nádraží daleko, ale deset minut svěží chůze cesta přece jen zabere. Podle jízdního řádu má náš spoj odjíždět už za pár minut, a to si ještě musím koupit jízdenku! Páťa cestuje dosud zdarma, je jí teprve pět. K nádražní budově dorazíme chvilinku před plánovaným odjezdem vlaku. Nádražní rozhlas ale právě hlásí, že náš spoj je dvacet minut opožděný. Já a dcera se rozhodně nenudíme. Čtu jí informace z plakátů o nejbližších výletech a akcích. Pochod Přes tři hrady – na něj se vydáváme jako rodina skoro každý rok. Pravda, loni jsme vynechali, ale tentokrát se ho hodláme účastnit všichni, i když Adrianka se poveze hlavně v kočárku. Další plakátek informuje o jízdách parním vlakem, které se konají už tento víkend. (Poprvé jsem s ním cestoval už skoro před dvaceti lety, tehdy s dětmi z dětského domova, které jsem ve svém volnu pravidelně navštěvoval, hráli jsme různé hry a o víkendech jsme občas podnikali výlety. Mým kamarádům z děčáku se cestování parním vlakem moc líbilo.)

„Páťo, o víkendu bychom se mohli vydat na výlet parním vláčkem a určitě by s námi mohly jet i Ája s mámou!“ Dcera se raduje a slibuje, že bude mámě o výletě vyprávět, aby na něj chtěla jet s Adriankou s námi.

Můj a Pátin záměr cestovat o víkendu společně s rodinou parním vlakem mi připomene roztržku s manželkou, která se odehrála dnes dopoledne.

„Mně se dnes do Náchoda s Ájou nechce! Je to daleko, zůstaňme raději všichni tady!“

„Doma jsme většinu dní!“ oponoval jsem Kamile. „Už včera jsme se přece domlouvali, že pojedeme na výlet do Náchoda všichni. Páťa i já se už těšíme do zámecké aleje. Připravil jsem pro ni soutěže s kolem a na in-line bruslích a s Ájou si tam budeme hrát taky. Už delší dobu jsme vlakem na výlet jako rodina nejeli. Je i docela pěkně, o víkendu se má ochladit. A hlavně je prvního máje, takže by bylo fajn, kdybychom byli jako rodina pohromadě.“

„Já si taky myslím, že bychom měli být dnes jako rodina společně. Ale nezlob se, mně se tentokrát opravdu moc cestovat nechce!“

„V tom případě pojedeme sami!“ řekl jsem našťavaně. Byl jsem rád alespoň za to, že si s manželkou vyměňujeme názory v obýváku, zatímco děti si hrají v dětském pokoji. „Pátě tedy řekneme, že se necítíte s Adriankou dobře, a budete nás čekat doma.“

Rozhodnutí Kamily mě mrzelo, ale už jsem ji dál nepřemlouval. Byla v tom i má zatvřelost. Neviděl jsem totiž důvod, proč bych měl náš domluvený plán měnit, i když mně i Pátě budou Kamila s Adriankou chybět.

„Tak si jedte!“ odsekla Kamila.

Během mého a dceřina rozhovoru o našich zamýšlených rodinných výletech přijel vlak do Náchoda. Nastupujeme do posledního vozu. Jako první Páta, pomáhá mi s kolem, nakonec já.

Sedáme si na jedinou sedačku v chodbičce. Dcera se mi uvelebila na klíně a vůbec jí nevádí, že na této sedačce se sedí proti směru jízdy. Vlak se rozjíždí. Vše, na co se díváme velkým čelním oknem, se od nás vzdaluje. Od začátku cesty si vyprávíme a smějeme se.

Otočím se a pohlédnu skrz vůz. „Pan průvodčí přijde nejdříve až za příští zastávkou, protože právě stojí v chodbičce dalšího vozu před námi!“ oznamuju.

„Ten je ale malej!“ chechtá se dcera poté, co se zadívá stejným směrem jako já. Opravdu! Průvodčí se zdá být velmi malý. Vede naše trať z kopce, nebo jen stojí vlakvedoucí níž, než my sedíme?

Z velikánského báglu se spoustou věcí vytahuju velkou obrázkovou knihu angličtiny a učím dceru anglická slovíčka. „E boi..., e gérl!“ opakuje Páta docela zdařile.

„E boi,“ píchnu se lehce ukazovákem do hrudníku, pak jemně uchopím dceřin ukazováček a dotknu se jím jejího hrudníčku. „E gérl,“ řeknu tentokrát. Pak situaci s našimi ukazováčky opakuju, správná anglická slovíčka musí ale tentokrát vyslovit jako první Páta.

Vyndám z batohu dceřinu láhev (je v ní voda se šťávou) a mé dvě termosky (jednu s čajem, druhou s kafem) a pijeme a přikusujeme každý dvě vecky přiložené na sebe a uvnitř namazané nutelou a pak další s máslem a salámem. Připravila nám je Kamila a podala chvíli před odchodem k vlaku.

„Máme všechno s sebou, hlavně dobrou náladu a jeden druhého!“ ujišťuju dceru. Jen máma s Adriankou nám trochu chybí, i když o tom nemluvíme. Už na to nebudeme myslet, Páto, slibuju si v duchu, ale užijeme si to prostě spolu! Máme na výlet skoro celé odpoledne a zpátky se vrátíme až krátce po osmé večer, také vlakem.

Za Bolehoští k nám přichází pan průvodčí. Je doopravdy malý, ale milý, dává nám na přání i dětskou jízdenku (dcera si jízdenky z našich cest schovává). I dnes mě Páta žádá, abych jí přečetl básničku, která je na jízdence napsaná. Tuto ještě nezná a líbí se jí.

A už zastavujeme v Opočnu. „Tady jsme byli, Páto, v létě několikrát na koupálku. Vzpomínáš?“

„Já mám, tatko, v hlavě fotky z každého našeho výletu, a když chci, tak si je prohlížím.“

„To je báječný, když máš v hlavě takové album a všechny fotky se ti tam vejdou. Když budeš chtít, tak sem můžeme jet na koupaliště znovu.“

„Jasně, tati! Pojedem zas!“

„Co řekneme, když se nás někdo zeptá, jak se máme?“ usmívám se na dceru.

„Krásně...“

„Ne! My odpovíme: Máme se famfárově.“ Slovy z Kouzelné školky, na kterou se Páťa tak ráda dívá v televizi, rozesměju v této situaci sám sebe.

„Famfálově...“ komolí trochu výslovnost Páťa.

Díváme se z vlaku na další pěkné město východních Čech – Nové Město nad Metují, které se rozkládá z velké části i pod tratí.

„A tady vlevo, Patulko, pod námi na obzoru, to je východočeské moře!“ ukazují dceři už brzy zlatavou hladinu rozlehlé přehrady. Výhled na ni částečně zakrývají rozkvetlé fialové šeříky u trati. „Obrovské zlaté moře, kterému se říká Rozkoš!“

„Za chvíli bude Náchod-zastávka,“ říkám. Možná je v tom z mé strany trocha nostalgické, že chci dnes vystupovat s dcerou právě v této stanici.

Obvykle jsme tu nastupovali a vystupovali při našich cestách i já a můj děda. Bydlel s babičkou poblíž této zastávky a já za nimi jako kluk jezdil. Většinou vlakem a děda cestoval se mnou. Jezdil pro mě do Hradce a doprovázel mě zase zpět. K mým návštěvám u dědy a babičky v Náchodě se vážou krásné vzpomínky a v tomto městě jsem se i narodil.

Vlak brzdí. „Budeme vystupovat!“ říkám.

„Tatko, nenechávej mě tu!“ chytá mě Páťa za ruku.

„Nikdy tě nikde nenechám!“ uklidňuju ji. „Tebe ani Áju. Vždycky budete moje holčičky, které nikdy neopustím!“

Říkám dceři, aby vystoupila první, podávám jí kolo, pak vystupuju já. Páťa se zase směje a švitoří, jako ostatně už od začátku našeho výletu. Fotím ji v přilbě na kole.

Sjíždí z kopce. Pospíchám za ní. Líbí se jí, že je dnes tak rychlá a nemusí za tátou pospíchat.

Fotím nejen dceru, ale i domy, nasávám první dojmy z Náchoda.

Dům, ve kterém bydleli děda s babičkou, ukazuju Pátě ještě hezkých pár kroků předtím, než k němu přijdeme.

„Tady bydlí?“ ptá se dcera, která nepříkládala pozornost tomu, že jsem o dědovi a babičce mluvil v minulém čase.

„Ano, to je ten dům a toto bylo jejich okno,“ ukazuju Pátě. „Ale už nežijí, jejich duše jsou na měsíčku! Určitě ale odtamtud pozorují tebe i Adrianku a jsou šťastní z toho, jaké mají krásné pravnoučky. Byli moc hodní.“

Tlačím dceru do zámeckého kopce a vyprávím jí o tom, jak jsme do tohoto svahu kdysi šlapali s chutí i já a bratr (nechce se mi věřit, že je to už více než třicet let) a pak jej sjížděli na skateboardu. „Moc jsme si to užili. Mamka a babička nám však skateboard schovaly hned poté, co jsme jim o našich jízdách ze zámeckého kopce vyprávěli. Měly totiž strach, abychom se tam nevydali znovu a při jízdě dolů si nenatloukli čumáky. Pochopitelně jsme z toho byli nejen děsně smutní, ale také naštvaní.“

Už na začátku našeho výletu bylo nebe částečně zatažené, a zrovna když přicházíme k zámku, rozprší se. Zahneme k asfaltové cestě vedoucí zámeckou alejí. Na jejím začátku krmíme kousky našich vek kozy ve velké ohradě. Přicházejí k nám, ale nejprve nám jedí z rukou trochu nesměle.

Když se vydáme po asfaltce alejí dál, pršet přestane. Vzduch voní po dešti, dokonce začne svítit slunce. O kousek dál se asfaltka svažuje.

„Tady budeme soutěžit,“ řeknu a shodím batoh na okraj cesty. „Teď potřebujeme asi deset klacků, dlouhých tak maximálně od zápěstí k lokti. Postavíme si z nich slalomovou trať.“ Pro klacky se vydáme do lesíka nalevo od cesty. Některé jsou příliš dlouhé, tak je přelomím. Nejprve položíme doprostřed cesty asi metr vedle sebe dva klacky. „To bude startovní brána.“ Další klacky rozmístujeme doprostřed cesty asi v třímetrových odstupech. Celkem jich takto položíme sedm. Pak uděláme ještě cílovou bránu. „Vždycky projedeš startovní bránu, pak musíš objet všech sedm klacků a na závěr projedeš cílovou bránou,“ vysvětluju dceři. V trávě u cesty natrháme pampelišky a na každý klacek položíme jednu, aby bylo klacky lépe vidět. Naše slalomová trať je hotová.

Nejdříve chce Páťa soutěžit v in-line bruslích. Vytahuju je z batohu a pomáhám dceři nazout.

Při jízdě se mě přidržuje za loket, jednotlivé klacky ale objíždí dost zdárně.

Projíždí trasu dvakrát, třikrát... pětkrát. „Ještě chci jet, táto! Ještě!“ volá. „Budeme takhle jezdit furt, každý den!“

„Zase sem přijedeme!“ slibuju.

Poté, co projede trať sedmkrát nebo osmkrát, pomůžu jí brusle sundat.

Naše soutěžení pokračuje tím, že schovám u cesty velikonoční perník a Páťa ho hledá.

„Přihořívá! Přihořívá!“ hlásím, když se dcera přibližuje ke stromu, za nímž je perník schovaný.

„Mám!“ volá radostně. „Teď schovám perník já a hledat budeš ty!“

Najdu ho, dcera trvá na opakování této hry. „Když ho nenajdeš, tak sem vyhrála!“ raduje se trochu škodolibě po chvíli mého marného hledání. Opět ho ale objevím.

Pak uděláme v soutěžení krátkou přestávku. Svačíme na lavičce u cesty o pár metrů níž a já si nepřestávám vychutnávat každou vteřinu krásného výletu s dcerou. Z posezení na jedné z laviček v aleji, z radosti své dcery, z krásy okolní jarní přírody. Obdivuju hru slunce a stínu, svěže zelené barvy stromů i něžná, světle modrá kvítka a spousty pampelišek v trávě.

Potom projíždí Páťa slalomovou trať na kole. Jede sama. Postavím se k cílové bráně, i tou Páťa úspěšně projede. S pohledem upřeným na hodinky jí odstartuju další jízdu a pak zapisuju do notýsku dceřin výsledný čas.

„Pěkně to tam všechno opiš!“ nabádá mě dcera.

„Napíšu,“ opravuju ji. „To víš, že napíšu.“

Páťa se vrací na start. Celou trasu projíždí opět asi osmkrát.

Tu a tam procházejí či projíždějí místy, kde vede naše slalomová trať, lidé, kteří se sem vydali za aktivním odpočinkem jako my. Většinou jsou tu na procházce, někteří jedou na kolech nebo na in-line bruslích. Vesměs jsou to milí lidé, vzájemně se zdravíme, někteří s námi prohodí i pár slov.

Pitbul, který provází mladšího muže, nám odnáší jeden z klacků na trati.

„Jí klacky, ale s.re trámy!“ objasňuje pitbulovo chování jeho páníček s úsměvem na tváři.

„Vy máte ale trpělivosti, pane!“ míní postarší paní. Zdravila mě a dceru v těchto místech už asi před hodinou a nyní se vrací z procházky zpět.

„Já si to užívám!“ odpovídám s úsměvem. Netušíte, paní, jak moc si vychutnávám každou vteřinu tohoto krásného výletu, tohoto krásného dne, pokračuju v duchu v přemítání. Každý okamžik s mými dcerami má pro mě větší cenu než všechno zlato světa. Nemyslím si, že bych byl nějak mimořádně trpělivý. Jsem jen vděčný a v srdci cítím klid a naplnění. Dlouhé roky jsem neuměl zakotvit v pevném vztahu, i když jsem si moc přál rodinu. Během krátké doby jsem spal i s více ženami a cítil se nešťastný, prázdný, zoufalý. Tolik žen jsem měl, a přesto mi srdcem nepatřila žádná z nich. A pak jsem začal mít rád Kamilu. To, že se nám narodila Páťa a za téměř čtyři roky po ní Adrianka, to je to nejhezčí, co mě v životě potkalo. Každý den s mými dcerami je pro mě mimořádný. Přesto jsou dny, které se mi zdají být ještě krásnější a mimořádnější. Jako ten dnešní. Den, kdy ještě intenzivněji cítím, proč jsem hlavně tady, na tomto světě! Je to zejména kvůli vám, dcerky moje! I kvůli tobě, Kamilo. Je to proto, že se raduju z Vaší radosti!“

„To je zábava!“ volá dcera.

„Máme se famfárově!“ odpovídám. „Už ale budeme muset jít, abychom si stihli dát ještě něco dobrého v Zámecké restauraci a neujel nám vlak! Vyrážíme sem i příště a pojedeme ještě dřív než dnes, abychom si to pořádně užili!“

Když se vracíme známou cestou od nádraží k našemu paneláku, objeví se zčistajasna pár kroků před námi malinké děvčátko s nám dobře známou tváří.

„Ája!“ zaraduje se Páťa.

„A kdepak máme mámu?“ usmívám se.

Páťa na kole vyrazí hned sestřičce naproti.

Zastaví před Adrianou. Obejme ji a dá jí pusu.

Vzápětí se vynoří zpoza keře Kamila, tvář jí zdobí radostný úsměv. „Tak, jak jste se měli, zlatička moje?!“

„Famfárově,“ odpovídá Páťa.

Přicházím k dcerám, vezmu Adrianu do náruče a i já jí dávám pusu.

Mezitím k nám přijde Kamila a uchopí mě a Pátu za ruku. „Všichni pojďte za mnou!“ říká a tváří se poněkud tajuplně. Ustupuje o krok, dva do trávy a my ji následujeme.

„Stačí, teď už si můžeme dát všichni navzájem pusy, protože stojíme pod rozkvetlým stromem,“ nepřestává se usmívat Kamila a každého z nás políbí. „To abych vám ta naše láska neuschla...“

Zatímco si všichni dáváme pusy, Kamila dodává, co má ještě na srdci: „A abych vám to naše rodinné štěstí vydržel ještě hodně, hodně dlouho.“

ALENA KORDÍKOVÁ

STÁVÁM SE

bolestí přibitý jak obraz na stěně
dorůstá Měsíc samotář
mé dny se tváří neměnné
když slunci hasne svatozář

červnu na uchu třešně zrají
léto ohýbá ztěžklé klasy
milenci v trávě se objímají
řeka má zelené vlasy

barvy se rozstříkly po krajině
v odstínech Paula Cézanna
tok mých dní plyne velmi líně
věřím na změny do rána

modlitba vroucná stoupá vzhůru
na zdi stín sepjatých rukou
ptáci se vpili do azuru
slavici v hodinkách tlukou

půlnoc negativ černobílý
vyvolal kontury nadějí
jak můra k lampě mířím k cíli
chci být a mít se raději

schází mi poušť orient moře
otisky živlů žijí ve mně
prožívám steré čiré hoře
stávám se solí země

HVĚZDA

zodpovědná vlastnímu egu
v poušti nalézám odpovědi
v kempu srdnatých Tuaregů
bytí jako hřích svědí

tak s dromedáry kráčím ergem
rozplétám staré vzpomínky
jen pouštní růže je mým šperkem
noc vznáší africké bubínky

hvězd v očích plane myriády
ta která padá splní přání
smrt náhle otáčí se zády
čeká mě něžné milování

EKOLOGICKÁ

Jilm – šedý had vysvlékaný z kůže.
Poražený Marsyas.

Hyne modrá Exupéryho růže.
Nevinnou révu přešel mráz.

Zajíček se psí smečky léká.
Vodě je do breku.
Příroda sklízí u člověka
Hrozny nevědku...

KOHOUT

JIŘÍ LOJÍN

„Jirko, dones mi pivo, jinak se z toho dneska už...“ křikl na hospodského přes celou místnost, sotva vstoupil do dveří.

„Chlapi, dneska jsem ho málem dostal!“

Obrátil pozornost k několika štamgastům. Ledabyle hodil bundu na věšák a zamířil na místo, které už léta považoval za své.

„Chyběl mi takovýdle kousek,“ názorně ukázal malou mezeru mezi palcem a ukazováčkem.

„Ty vole, o čem mluvíš?“ zeptal se Fanouš a skelným pohledem zíral kamsi mimo.

„O kohoutovi přece! Tos tu včera spal? Povídal jsem o něm celý večer!“

Spokojeně se rozvalil na židli. Hospodský před něj s bouchnutím postavil püllitr, nacvičeným pohybem vytáhl účtenku a udělal čárku.

„No konečně,“ zabručel, ale opatrně, aby si to hospodský Jirka nevysvětлил špatně, napil se žíznivě, zhluboka. Na ten první doušek se těšil vždycky nejvíc.

„Ty, Jendo, ale já taky nevím, o čem je řeč,“ ozval se soused po pravici, „vypadá to na dojemnou historku, ne?“

„Tak jo, pro ty, co to neslyšeli nebo chrápali, že, Fando? Historka o kohoutovi,“ s radostí se uvolil bavit celý stůl.

„Koupili jsme kohouta, prej aby slípkám nebylo smutno. Větší blbost jsme udělat nemohli. Napřed to nebylo tak hrozný, občas zakokrhál, tak jsme si říkali, že má opravdu zvucný hlas.“

Mluvil s rozkoší. Kdyby na tom chlapům záleželo, poznali by, že má celý příběh dopředu připravený. Napíná je, připravuje si půdu pro zápletku a pointu ubohého vesnického vyprávění.

„Ale potom,“ jedním hitem dopil pivo a kývl na hospodského, aby mu donesl další, „to začalo. Nenápadně. Napřed kokrhál v šest, to mi moc nevadilo, možná tak v sobotu a neděli. Jenže ta mrcha se naučila vstávat ještě za tmy.“

„...ka mcha?“ Fanda se na chvilku probudil z opilecké letargie a asi zachytil jen poslední slova. Artikulace mu už moc nešla.

„Ty už máš taky dost! Zase nebudeš zejtra nic vědět! Chrápej dál!“, odbyl ho a pokračoval dál.

„Teď už pravidelně kokrhá o půl čtvrté. Chápeš to?“ rozhlédl se po osazenstvu stolu, jako kdyby hromadně tykal všem, kteří tam seděli.

„Co blbeš, kohouti přece nekokrhaj za tmy,“ pokoušel se s ním přit soused po pravici, očividně ještě střízlivý, „leda by ho něco probudilo, co třeba kuna?“

„Houby kuna,“ odsekl a přitáhl si k sobě další půllitr, který přistál na stole. Napil se, tentokrát to už nebyl ten první žíznlivý doušek, ale labužnický srk, jímž vychutnával říz čerstvě natočeného piva.

„To totiž ještě není všechno!“ rozhlédl se podruhé. Díval se jim do tváří. Už jsou připraveni? Jsou zvědaví, napjatí?

„On totiž nekokrhá z kurníku! On přijde o půl čtvrté, vyskočí na stůl na pergole, čertví jak se tam trefí, když potmě prd vidí, a odtamad mi kokrhá přímo do okna. Přímo do postele!“ triumfoval a bušil pěstí do stolu, aby dal svým slovům větší důraz a patřičný rytmus. Zasmáli se víc jeho hereckému vystoupení než kohoutí historce, dokonce i Fanda udělal něco jako ha-ha, ale asi ani nevěděl, čemu se jeho kumpáni smějí.

„Hele, nerozbij mi stůl, kecale!“ přátelsky ho napomenul hospodský.

„Dopij ten zbytek, tady máš další, nebudu sem běhat pořád.“

„Tak to tu nech, aby ti nohy neupadly,“ poškleboval se.

„No a co slepice, jsou aspoň ty spokojené?“ ptal se soused, aby zase rozproudil řeč.

„Ále...když ten blb vstává tak brzo, aby mě prudil, tak asi pak někam zaleze a na slepice...“ mávl znechuceně rukou.

„Představ si,“ teď už mluvil potichu a jen ke svému sousedovi, „že jsem každé den od půl čtvrté vzhůru. To se nedá vydržet. Vzbudím se, a když se mi náhodou podaří zase zachrápnout, zakokrhá zase. Ten parchant asi ví, jestli spím nebo ne.“

Chvilu se odmlčel a zadumaně pocucával své pivo, jako kdyby najednou zvadl a dobrá nálada ho opustila. Pak zase začal, ale mluvil potichu, skoro jen pro sebe:

„Když pršelo, schovával se v kurníku, nevytáh z něho paty. Já se ti, člověče těšil na déšť, jako že budu moct spát dýl. To trvalo tak měsíc. Pak si zvyk. Teď chodí i v dešti.“

„Víš, čím mě dostal posledně?“ udělal dramatickou pauzu.

„Jeden den se na to vykašlal. A já se stejně probudil o půl čtvrté a byl jsem celý bez sebe. Čekal jsem, kdy zakokrhá, a když nekokrhal a nekokrhal, dostal jsem takovej vztek, že už jsem vůbec nemohl usnout.“

Dopil další pivo. Ani se nestačil opřít do židle a natáhnout si nohy, už tu byl hospodský s dalším.

„To je rychlost, to je rychlost...“ usmíval se, když před něj půllitr přistál.

„Co já? E nevdíš?“ pokoušel se z posledních sil Fanda.

„Co chceš? Máš dost!“ smál se mu hospodský.

„Seem u-pně szlivy!“

Komplikovaná věta Fandu vysílila, a tak položil hlavu na stůl a dokonale přestal vnímat.

„Když mě v noci probudí a řve a řve, já ti ho v tu chvíli tak nenávidím. Nejrádě bych vstal, chytil ho a zabil. Ale jsem tak nevyspalej a utahanej, že se nemůžu přinutit vstát. Tak tam ležím a nenávidím ho, pořád dokola.“

Také trochu cítil, že mu tuhne jazyk. Nechtělo se mu mluvit dál, seděl a díval se do prázdna.

Jeho soused mlčení přerušil.

„Tak proč ho nechytíš? Sekyrkou... hlavu. A máš parádní polívku.“

Mávl rukou.

„To už jsem párkrát zkoušel. Dneska se mi to málem podařilo, už jsem ho měl na dosah, jenom kousek chyběl. Nevěřil bys, jak dovede kličkovat. A když už ho mám v rohu, tak ulítne. Jednou jsem ho zahnal do slepičárny. Už jsem na stopro věděl, že ho mám. Zamával křídly a najednou byl na střeše chlívka.“

V novém zápalu vyprávění předvedl, jak kohout mává křídly a téměř shodil nedopitou sklenici.

„To ho ale nesmíš lovit ožralej!“ smál se soused.

„Dej pokoj, s váma to taky stojí za houby, du domů,“ zvedl se.

„Jirko, napiš mi to a čau!“ rozloučil se a otráveně vyšel z hospody.

I když ještě nebylo tak pozdě, světlo ve vesnici nesvítilo. Měsíc visel nízko nad obzorem, po cestě se táhly dlouhé stíny a v nich se skrývala tajemná zákoutí. V hlavě cítil jen lehkost, žádnou opilost. Uvědomil si ji teprve, když za brankou domu vrazil do popelnice. Tiše zaklel. Mnul si naražený prst a lehce se kýval. Krátkou, ale ostrou bolestí se mu zatočila hlava.

Nechtělo se mu domů. Sedl si na zápraží a civěl do noci. Obloha byla plná hvězd, ale zdálo se mu nepohodlné zaklánět hlavu. Žena ještě nespala, za oknem blikala televize. Nikdy mu nic nevyčítala. Věděl však, že jí jeho téměř každodenní chození „na jedno“ vadí. Nedokázal si pomoci, zkoušel večer utlouct různými způsoby – dívat se na televizi, přečíst si noviny. Zoufale ho to nebavilo, otráveně usínal. Někdy se ženou prohodili pár slov, témata hovoru však vždy brzy vyschla.

Zaslechl tiché zašustění trávy. Zpozorněl. Něco se blížilo. V přechodech ostrého měsíčního světla a temných stínů nedokázal nic rozeznat. Tiché ko-ko vyvolalo na jeho tváři úsměv. Kohout se slepě motal po zahradě, nic neviděl, choval se spíše jako náměsíčník. Kohout – náměsíčník, myšlenka ho pobavila. Věděl, že teď by měl konečně šanci ho chytit, ale nemohl se odhodlat. Co by s ním dělal? Kde by teď sháněl pytel, to by ho tam nechal do rána? Nebyl tak opilý, aby ztratil úsudek. Kohout určitě vytušil, že mu nebezpečí nehrozí, došel až k němu. Zastavil se, přidřepel, natočil hlavu a upřel na něj oko. Chvíli seděli oba nehnutě, jako dva soupeři, odhadující síly toho druhého.

„Zabiju tě,“ zašeptal.

„Nezabiješ,“ odpověděl stejně tiše kohout. „Nemáš na to.“

„Nenávidím tě.“

„Nikdy se mě nezabavíš. A ty to víš.“

Věděl. A záměrně to ignoroval.

Fragment povídky. Celá byla uveřejněna v knize Zdánlivé zbytečnosti
(Jan Kameníček, Jiří Lojín: Zdánlivé zbytečnosti, Praha: Powerprint 2013)

VĚRA KOPECKÁ

TULÁČKÁ

Toulám se nocí
a temné hrany
zrady naráží
Měsíc mi nohy podráží

Klopýtám o nastražené pasti
nesplněných přání
a polibky dálky
se mi vysmívají

Vlastně nevím
zda plakat
nebo smát se

A na dně studny
utopený měsíc
objímá mě

RÁNO V KLODZKU I

Mlhavý klid
Jenom šum řeky
zvonem netknutý
plyne údolím

Vyřčené slovo
Rána do ticha
stromům větve utíná
na holý kmen bytí

Udeřilo slovo
létají třísky
po neslyšících

Padají slova
kameny hory
do němé řeky

***

Ještě máme chléb
kterým mohou naše
děti baculaté
nakrmit kačky v zátoce

ještě máme čas
usednout v parku
na lavičku
zasnít se a šťastně usmívat

Ještě neslyšíme
výbuchy
vzdálené

A křik zoufalství
vzápětí přehluší
lákadla reklamy

ALBÍNKA

ALŽBĚTA HUBÁLKOVÁ

Na zdi pokoje se oknem zvenčí odrážely žluté pruhy slunečního světla. Pětapadesátiletá Albínka, jak ji oslovovali všichni lidé ze vsi, kolem sebe nic nevnímala. Byla zabrána do rozepsaného příběhu. Po chvíli zmačkala do poloviny popsany list papíru a hodila ho do koše. Chvějící se rukou si přejela po unavené tváři a začala psát na nový papír. Po několika větách se zarazila. „To není ono, to je nesmysl!“ zkritizovala nahlas napsané myšlenky. Se zachmuřeným čelem škrtila a vpisovala nová slova. Ale nakonec, stejně jako první list i tento skončil v koši. Zoufale ponořila hlavu do dlaní. Stihne termín, jak redakci slíbila? Kam se poděl ten počáteční elán? Kde je ta vášeň, která ji dokázala strhnout a povznést, ta buldočí neústupnost, s níž čelila překážkám v jejím zpackaném životě? Horečně lesknoucíma se očima civěla na čistý list před sebou a čekala na inspiraci. Kterou však halily myšlenky temné jako černý mrak. Prání a sny se tříštily a rozpadávaly tváři v tvář reality okolního světa. Propadala se do minulosti a to ji ničilo.

Vdávala se mladá, snadno ovlivnitelná, ale plná elánu. Záhy však poznala, v jak nerovném manželství se ocitla. Na jedné straně cílevědomý, ctizádnostivý muž, realista, na druhé ona, s citlivou a romantickou duší. Blažených chvil zažila málo. Muž byl příliš zaměstnán svými záležitostmi a svou prací, pramálo se zabýval pocity své mladé ženy. Byla uzavřena mezi čtyřmi stěnami a všude okolo ní práce, práce, práce. Lásku potřebovala jako vzduch k dýchání, ale touhy a city potlačovala tvrdá realita.

Rodina se rozrůstala. Sevřená jako v okovech, už si nebyla jistá, je-li schopná vnímat a tolerovat přání a požadavky manžela. Utápěla se v túni bezútěšného zoufalství, sužována depresiemi, ale nestěžovala si. Proč taky... a hlavně komu?

A tehdy, zcela náhodou, se v ní zrodila náklonnost ke psaní. Zjistila, že jí je oporou a povzbuzením, při něm se cítila šťastná. Ze záliby se stala posedlost, z posedlosti vášeň.

Ale růže nerostou bez trnů. Musela se potýkat s časem, čas byl jejím nepřítelem. A také manželovo nepochopení. „Zajímáš se jen o pošetilosti a hlouposti. Jsi směšná!“ vytykal jí podrážděným tónem. Následovaly další slovní potyčky a hádky.

Ale z kruhu, do kterého byla vtažena, už nemohla ven. I když se z nejrůznějších důvodů od něho vzdálila, musela se dříve či později ke psaní vrátit, nebyla by šťastná.

Paní Albínka procitla z myšlenek a křečovitě polkla sevřeným hrdlem. Ty nepříjemné momenty v paměti dokáže potlačit, ale nedovede na ně zcela zapomenout. Příliš se jí vryly pod kůži a poranily srdce. Vstala, urovnala papíry na stole a odhodlaně se nadechla. Když ne jinak, pustí se do úklidu. Při práci nebude mít čas přemýšlet a vrátet se do minulosti.

„Mami, takhle to dál nejde, musíš se sebou něco udělat,“ prohlásila dcera Marta, když k ní přijela a zastihla ji netečně sedět u okna. „vidím, že nejsi v pořádku. Kruhy máš pod očima, jsi bledá jako stěna. Spíš vůbec v noci? A jestlipak si něco uvaříš?“ rozhlédla se po kuchyňce. „Už je to čtvrt roku, co táta odešel k jině. No tak at! Ať si pomůže. Nebudeš přece smutnit do konce svého života. Musíš myslet trochu víc na sebe. Nejraději bych si tě vzala na čas k sobě. A vůbec nejlepší by bylo zajít k lékaři na psýchu.“

„Nepotřebuju psychiatra!“ utrhla se na dceru.

„Možná ne, možná jo,“ potřásla hlavou Marta, „neboj, dnes to není žádná ostuda. Dnes ho navštěvuje kde kdo.“

„Dostanu se z toho sama, chce to jen čas. Pojď, ukážu ti nové záclony. A mám pro tebe dárek, bude se ti líbit,“ zamlouvala původní řeč a vedla dceru do pokoje.

Když Marta odjela a ona zavírala, prolétlo jí hlavou: Kdepak psychiater. Proč přikládat maličkostem hned takový význam?!

Do polí, luk a lesů se pomalu vkrádal podzim. Albínku tížila trudnomyslná nálada. Byla přecitlivělá, všechno jí dojívalo.

„Paní Albínko, jste taková zamlklá, přijďte dnes mezi nás do klubovny. Všichni důchodci se sejdeme, poklábosíme, zasmějeme se i zanadáváme si na ten uspěchanej, všívej svět,“ volal na ni soused, když ji zahlédl v zahrádce. Usmála se a jen unaveně mávla rukou. Už ráno při vstávání měla hlavu jako v kleštích. Napsala jen jednu stránku, s vypětím sil... Mrzel jí ten útlum. Zřejmě nějaká menší indispozice, namluvila si a třídila do sáčků nakrájenou kořenovou zeleninu. Zazvonil telefon. Volala dcera Marta, že přijede v neděli s manželem a dětmi. Kontroluje mě! Pousmála se a napadlo ji, že by měla něco upéct. Přišla do spíže a dlouho přemýšlela, pro co. V tom zaslechla klapnutí dveří. Šla se podívat, ale všechno bylo v pořádku. Trochu ji zneklidnilo, když si uvědomila, že v poslední době slýchá různé zvuky častěji.

Po obědě se vydala do města. Nakoupila a stavila se v kavárně. Necítila se nejlíp, káva jí jistě udělá dobře. Usedla k prázdnému stolku a rozhlédla se. Vedle seděli tři mladíci a jedna slečna, v rohu párek milenců, na opačné straně několik dalších návštěvníků.

„Přejete si?“ uklonil se před ní číšník s vlasy pečlivě učesanými na pěšinku.

„Prosím kávu turka a minerálku,“ vysoukala ze sebe. Neklidně si proplétala prsty v klíně a čekala. Mladíci a slečna se hlučně bavili a smáli se. Měla nepříjemný pocit, že se smějí právě jí. Znervózněla.

Číšník přinesl kávu a mattoni. „Hned zaplatím,“ řekla a podala mu bankovku. Popíjela kávu a v duchu se snažila soustředit na svůj rozepsaný příběh, ale myšlenky měla zpřeházené, v hlavě zmatek. Když kolem procházel číšník, zvedla ruku a překotně lovila z kabely peněženku. „Zaplatím, prosím.“

„Ale vy už jste platila, madam,“ reagoval s překvapivě pozvednutým obočím.

„Ach ano, promiňte,“ omluvila se se svíravým pocitem studu. Smích, který slyšela, když opouštěla kavárnu, jí projel mozkiem jako ostrí nože. V hlavě jí hučelo. Vzápětí si uvědomila, že má dcera pravdu. Potřebuje pomoc, sama to nezvládne. Podívala se na hodinky a zamířila k budově zdravotnického střediska. S tlukoucím srdcem prošla vchodem a stoupala po schodech. Zastavila se u dveří s nápisem PSYCHIATRIE. Zaklepala a odhodlaně stiskla kliku.

Martin Videnský

TÍHA

Je rána, která
se nezacelí,
zničená lávka,
krutost chvil.

Jiskra naděje
svítla jen krátce,
zlobolný strach ji
zadusil.

- **Noviny mohou být i dobré. Na podpal!**
- **Člověk je proti rybám nedokonalý živočich, nevydrží dlouho pod vodou a moc mluví.**

AFORISMY FRANTIŠKA UHRA

PUBLICISTIKA

Marta Urbanová: Kostýmová procházka

Kostýmová procházka v Chotěboři se konala v sobotu 21. června 2014 ve stopách našeho rodáka, spisovatele Ignáta Herrmanna. Připomínáme si 160 let od jeho narození.

Účastníci procházky se začínají scházet ke kostelu sv. Jakuba. Jako první přicházejí páni radní. Každý v dobovém obleku a s kloboukem na hlavě. Někteří se nesou se svými manželkami. Každá sukně až po kotníky a slušivé hýřící klobouky jim stíní oči. Některá cupitá s parapíčkem. A najdou se i takové, které se vydaly samotné. Jako slečna Julinka, učitelka francouzštiny. A že jí to sluší. Tenká jak proutek, módní fazonku, no mládí se nezapře. Přichází místní honorace, páni i milostpaní, pán a slečna nadlesních, švadlenky i některá služtička. Mladí hošanci, v krátkých kalhotách na jedné šli, přijíždějí na bicyklech. A maminky tlačí kočárky se svými ratolestmi. Některá jich má kolem sebe jako kvítí. Přichází i paní ředitelka knihovny a po ní, no div se světe, sám spisovatel. Je přesně takový jako ho známe z pomníku na křižovatce. Černý kabát, černý klobouk, fešnou vestičku, cibule na řetízku, v ruce paraple a zapálené viržinko. Tváří se blahosklonně, ba co víc, v srdci mu plápolá radost, že na něho jeho rodné město po tolika letech nezapomnělo.

Když se kolem něho rozrostl houf místních obdivovatelů a viržinko je dokouřeno, pan Ignát Herrmann sejme s hlavy klobouk a mírně se všem ukloní, všechny přivítá. Trošku zavzpomíná a posléze rozevře útlou knížečku povídek a začne číst. „Černá vůně... Ptejte se v Praze, kde leží Chotěboř – ani padesátý člověk vám to nepoví.“ Chtě nechtě se všichni přítomní navrací do doby, kdy dostali svou první knihu, do doby, kdy povídka vznikla. Ti starší si promítají podobenku Horního mlýna, kdy ještě stál, kde se Ignát narodil. Jako třinácté dítě. I když ho čáp donesl do mlýna, žádná sláva. Proto se v našem městě Herrmannova rodina dlouho neohřála. Šla za lepším přes velkou louži. Ale ani tam jim pšenka nekvetla a záhy se vrátili.

A to už se průvod vydal od kostela na náměstí. Zastavil se v místech, kde stával hotel Firkušný. Na průčelí hotelu stával velký lev, proto se hotelu říkalo krátce „U lva“. Ten byl roku 1963 zbourán a na jeho místě byl postaven hotel Vysočina. Rod Firkušných patřil ke starým chotěbořským rodům a žilo tu šest generací. V těchto místech se spisovatel zastavil, pověděl něco o historii hotelu a přečetl fragment další své povídky. Všichni mu viseli na rtech, ale zástup byl tak veliký, že ti vzadu sotva slyšeli.

Další zastávku pan Herrmann udělal u knihovny, která od nynějška ponese jeho jméno. Slušelo se tak z úcty k paní ředitelce, jež tuto procházku zorganizovala na

námět Markétky Kadlecové z informačního centra knihovny. A další zastavení bylo uprostřed upravené zeleně parku u pseudogotické kaple Povýšení svatého Kříže. Sestřih keřů dal vyniknout církevní památce. Vyvstala tak v celé kráse. Vysvitlo sluníčko a neobvyklé šaty místní honorace se také zaskvěly v plné kráse. To vše dokreslovala slova spisovatele nám tak vzácného a vzdáleného.. „První kniha! Kterak dychtivě jste sáli čerstvou tu černou vůni!“

K cíli už chybělo několik kroků. Ignát Herrmann se postavil před svůj pomník. Autorem sochy je spisovatelův synovec J. Opatrný. Ten zobrazil strýce v klobouku, mírně rozkročeného, s kabátem přes ruku. Tady se spisovatel s vděčnými posluchači rozloučil. Všichni jsme se vzájemně rozloučili a domů si odnášeli hezké odpoledne a nezapomenutelnou vzpomínku.

PODĚKOVÁNÍ

Děkujeme tímto Městskému úřadu v Chotěboři za finanční částku na vydání našeho bulletinu Kruh v roce 2014. Vážíme si daru a obzvláště moudrosti všech členů kulturní komise, která příspěvek odsouhlasila. Je nám známo, že velkoryse podporujete svou spisovatelku Martu Urbanovou a básníka Petra Musílka, v neposlední řadě i místní divadelníky, jak dokazuje níže uvedená fotografie.

**Milan Dušek, vedoucí redaktor Kruhu,
čtvrtletníku Východočeského střediska spisovatelů**

O našem gauči – Libuše Šindlerová

Ray Bradbury řekl: Nevím, co si myslím, dokud to neřeknu! A to je i prosté vysvětlení účelu našich zamyšlení. Často se setkáváme s přezíravými reakcemi typu – vy toho vyřešíte na tom vašem gauči. No, asi ne, ale my nejsme tak naivní, abychom věřili, že něco změníme tím, že o tom budem planě plkat. Jde nám spíš o přesnou formulaci a tříbení názorů, postojů a myšlenek tak, abychom získali – ne nějaké skálopevné – nicméně jasné stanovisko k tomu, co se kolem nás děje.

A nikdo, ani největší filantrop, nemůže popřít, že svět, média i politika kolem nás jsou plná lží, účelových polopravd a skoropravd, emočních i komunikačních manipulací, humanistických berliček a alibismů, z nichž velké části mnoho lidí bohužel alespoň částečně uvěří. A to je, myslíme si, důvod, proč naše demokracie působí vlastně tak bezzubě a stát se stává slabým a tolik zranitelným!

Tak, jak se z povědomí mladší generace vytrácí kritické myšlení i povědomí o historii lidstva i té naší, stejně tak, jako se rozplížila pasivita a také lhovost a otrlost vůči špatnostem, **tak se každé kóty, vyklizené slušnými lidmi, zmocnili ti bez skrupulí, bez svědomí, chamtivci a prospěcháři!** Ti dobří, co tam zůstali, jsou v pozici bezmocně a přihloupě se usmívající matky, která nechá dítě vyrůst jako dříví v lese a pak nemá páky, jak je přivést k rozumu.

Nám připadá, že nejlepší je, když se o vážných věcech baví nadšení diletanti. Navíc dva jako my, kteří se nechtějí utlouci argumenty, ale snášejí je na jednu hromádku, každý z nich pečlivě zkoumáme, očicháváme a posuzujeme, vlastně si doslova notujeme. Pouštíme se do nepřehledných vod spotřební společnosti, ad hocových cen i pochybné morálky dneška, zpochybňujeme vědecké poznatky na hranici divoké sci-fi i bezbřehého plýtvání vším, včetně lidského potenciálu a trpělivosti. Chceme se v tom vyznat a vytvořit si vlastní názor a třeba najít i náznak řešení.

Takhle vznikly naše hovory, tak se aspoň doma zbavujeme pocitu zklamání a podvedení, napětí z nejistot a obav, z neradostných událostí, z beznaděje z politiky, z pocitu bezmoci. Třídíme ty kýble balastu a špíny, **strašení** a skandalizujících informací na něco pro nás přijatelného a snesitelného, vybíráme věci přece jenom pozitivní a užitečné a hledáme v nich naději, stavíme se mimo běžnou smířlivost a běžnou apatii, šíříme ty myšlenky, i když jenom mezi spřízněnými dušemi a lidmi, postiženými stejným prozřením.

A nakonec útěcha pro naše odpůrce – nejsme oblíbeni ani nadšeně přijímaní. Tím spíše milujeme ty chvílky souznění a myšlenkového jiskření, tím méně vyhledáváme ty, kteří námi pohrdají. Za to, že nejsme pozitivní, že nesdílíme obecné nadšení ani rezignaci, že se stavíme proti proudu.

*Z knížky **Nové hovory na gauči aneb Lekce kritického myšlení***

Myšlenka třináctá – o mimozemšťanech mezi námi

Ne, neděs se, že jsem zase propadla spisovatelskému puzení psát sci-fi. Naopak, nemůže být nevábnější látka ke zpracování, než jsem si vybrala. Neboť nejčastější oříšek, který se snažím rozlousknout, je – co je to za stvoření, ti naši politici!

Z koho se generují, z jakých kruhů, z jakých rodin, kdo byli jejich rodiče, jakou charakteristiku a jaký žaludek musí mít člověk, aby mohl působit ve vysoké politice?

Teď nemluvím o tom nepočetném houfku idealistů a dobrých lidí, kteří obětavě a absolutně bezděčně ředí sevřené šiky těch, o kterých mám oprávněný důvod se domnívat, že jsou z **jiné** planety!

To je zajímavý postřeh, opravdu, a když se tak s tebou nad tím zamyslím, asi máš pravdu. Pokud si stanovíme pracovní model SLUŠNÉHO člověka jako výsledek **působení křesťanské tradice a jako produkt „správné“ výchovy i výstup klasicky náročné (dnes už neexistující) vzdělávací soustavy a nadaného obecně uznávanými kladnými vlastnostmi**, pak nám bude přehledně jasné, že náš vrcholový „management“ nemá s pozemským PROTOTYPEM pranic společného!

Normální člověk je přece spořádaný, nebaží po moci, ale po klidu na práci i na rodinu, tvoří svůj majetek poctivě a tvrdou prací, přeje si „dobrý“ svět bez katastrof a bez bolesti a má rád svou zem.

Jen neříkej, že je to člověk IDEÁLNÍ, to bych příšerně zahořkla, neboť naprostá většina mých známých se do tohoto rámce pohodlně vejde! Ovšem že mezi ně nebudeme míchat ani ty problematické a na okraj společnosti vytěsněné vrstvy, protože z těch se politici nerekrutují.

Tak kdo ONI tedy jsou? Odkud sem přibývají kontingenty speciálně upravených a naprogramovaných bytostí, množených zřejmě přes kopírák, případně v živném roztoku, určených k výrobě státního dluhu, k rozpouštění státních financí, na vymyšlení asociálních opatření proti běžným obyvatelům planety?

To je fakt. Kdy's naposledy četla nebo slyšela rozhovor s matkou nebo sourozencem takového „maršana“? S jeho kantory a vrstevníky? Aby nám povyprávěli, jaký byl Petřík, nebo Jirka (kvůli gendrové vyváženosti pak přidám Kristýnku a Karolínku) chlapeček či holčička, jak hezky se chovali a čím se vyznamenávali? Už nám jejich potomci (jestli se tento druh rozmnožuje ať už vegetativně anebo uměle) sdělili skrz média, jaký je ministr financí či vnitra taťka, nebo paní předsedkyně maminka?

No jistě že ne! Ještě tak je občas obdaří atraktivní manželkou (často mi připomenou stepfordské paničky), které jim tvoří oddané křoví a starají se o bulvární popularitu! Vždyť my ani nevíme, kde a jak bydlí a jak přišli ke svému majetku (titulu, mandátu...).

Neznáme jejich sousedy a spolužáky, aby nám řekli – byl to takový ambiciózní žalobníček, třídní šašek, třídní primadona.

Proč tak negativně?

Protože se nemohu zbavit dojmu, že člověk, který trhá sociální síť (ve smyslu sociální politiky, a ne facebooku, pochopitelně), člověk, který likviduje zdravotnictví hloupými nápady, člověk který ignoruje korupci, lobbismus, mafiánství a všechnu tíhu přenáší na bedra prostých až chudých spoluobčanů, MUSEL v dětství trhat mouchám nožičky a mlátit děti na pískovišti. Ten musel mít mindrák jako dům, který si léčí opojením z moci!

Nějak si je taky nedovedu představit jako vlídné a obětavé bytosti. Protože to by znamenalo, že tohle z lidí dělá politika a to by bylo příliš laciné! Je to v nich, jinak by nebyli tak provokativně a arogantně vzdáleni pozemskému životu! Jinak by znali náklady na obyčejnou existenci, výši platů i ceny potravin. Jinak by nemohli vyrukovat s nápady o školním a deregulacích a pozdním odchodu do důchodu!

A teď budu velmi ošklivý – náš milostivý panovník prezident je přesně ten typ, co je nejen ilustrací té naší myšlenky, on je živým důkazem! Jeho strojově trhané pohyby a strnulý úsměv, jeho nehybná tvář a povýšené blekotání. Vždyť i tu tužku sekl stylem robota, naprogramovaného přinášet vzorky ze Země!

Stejně tak nejlepší ministr financí má určitě poruchu mimických svalů (kdypak si je odvezou na technickou kontrolu?!), když ty své nehumánní věty sype za klapotu dolní čelisti...

A nejsou sami! Dodám ti celou řadu argumentů k podobným tvrzením. Vezmi si třeba jejich absolutní imunitu vůči ostudám a obviněním jakéhokoli druhu. Tam, kde se pozemský červ svíjí v bolestných křečích, tam jejich program velí nasadit netečnou masku a nevidět jediný důvod ke komentáři, natožpak k odstoupení z jejich řad!

Dalším podobným jevem je absolutní hluchota k názorům ostatních (dokonce i soukmenovců) a monotónní deklamování stokrát omlétých lží a výmyslů, například o ruce trhu a o svého štěstí strůjcovství (zde se jejich konstruktéři patrně inspirovali zaseklou deskou).

A nezapomeň ani na jejich jednotný šedočerný design, který prakticky vylučuje rozeznat je na první pohled, jako dokonalé mimikry v tom hejnu pozemšťanů, dokud ovšem neotevrou zobák.

Ano, jediné možné vysvětlení je to, že každé čtyři roky přilétá vesmírný kolos plný jakéhosi humanoidního odpadu se speciálním výcvikem, aby doplnil mezery v pozemském parlamentu, který je, stejně jako lidé tohoto státu, proti této invazi naprosto bezmocný!

A dokud se bude tradovat, že moudřejší ustoupí, že slušný člověk do politiky nejde, dokud bude volohlavě hrát tu hru na volby s provařenými stranami, dotud budou dodávky z Mimoszemě plynulé!

Anebo je to všechno jinak a my jsme opravdu v pařátech gaunerů a tím krkolomným sci-fi vysvětlením se jenom marně a zbaběle utěšujeme!

HOST KRUHU 38

JAROSLAV SCHNERCH

SLOVA OMYTÁ

S propocenou košilí pronikla
do bubnu pračky
slova měkká i tvrdá
převalovala se
a dusila pěnou
po skončení očištného procesu
hlasitě zdravila kolemjdoucí
lichotila prodavačkám
a falešně si prozpěvovala
uspokojit potřeby
všechny stíny rodiny zmizely
udivená manželka naházela
zbylé prádlo dovnitř
a těšila se na další zázrak

VE VANĚ

Cákali jsme po sobě
až dvě mýdlové bubliny
přilnuly tak těsně
že to nepřežily
bylo to hebké a hřejivé
za každým dotekem
sprška vůně a chuti
potopili jsme stydlivé pohledy
zůstala jasně viditelná touha

to byl ten den
kdy dětství zůstalo ležet
na dně vany

ASI

Asi pocit bezpečí
zapadl do černé díry
jako deštivá kapka
do vyschlé studny
asi jsem byl příliš opojený
líc života se příznivě nastavil
a rub ve stínu matněl
asi jsem nastoupil
do porouchaného vagónu
a vlak vycenil vykotlané zuby
asi ve mně vykřikuje
nespokojený hlásek
a cvrnká mi do nosu

už bych měl
svá „asi“ pohřbít do země
tajně bez rituálů
vím přece proč

Jaroslav Schnerch vystudoval fakultu v Olomouci, v Praze žije od roku 1980. Zabýval se divadlem, tancem, pantomimou, recitací. Je členem obce spisovatelů, vydal řadu básnických sbírek. Ukázky jsou z nové sbírky **Těkavé bytosti v zahradách**, vydala Věra Kopecká, 2014.

RECENZE A OHLASY

BÁSEŇ JE DAR

Každé setkání s knížkami veršů **Miroslava Kubíčka** je dokladem, že opravdová poezie stále ještě žije. Básník má dar poezii vidět kolem sebe, vystopovat její přítomnost v lidech a jejich krajině, vnímá ji všemi smysly. Tuší pod povrchem skrytá dramata a přeměňuje ji bez siláckých gest do nesmlouvavých a otevřených výpovědí k sobě i ke svému okolí.

Nejinak tomu je ve velkém prostoru dvanácté autorovy sbírky – **PŘÍZNĚ PŘÍRODY**. Její tři části jsou jakýmsi autorovým životopisem, odkrýváním geologických vrstev jeho „dvou rodných krajů“, Českomoravské vrchoviny a Jeseníků.

Jde o poezii, jež nalezla uplatnění mimo kulturní centra, kam nesměruje zájem velkých vydavatelských institucí a kde je básník i dosud „uchráněn“ jejich pozorností.

Téměř sto básní odkrývá vrstvy touhy, vítězství a proher, uložených v příbězích a osudech lidí i v sobě samém.

Slova oddílu Kamenopis jsou ze stejného rodu jako kameny, z nichž bere skrytou energii přítomnosti a mlčení i řeč dávná; jejich doteky prosvětlují a formují jeho život, dodávají jistotu a odvahu, provázejí ho a inspirují na cestách za poezií, i ve vzpomínkách a chvílích hledání duševních ostrůvků a pevnin rodného kraje pod Lipnicí. Jsou plné osudů; jedná proto s nimi jako s živými bytostmi, s pokorou přijímá jejich pevné stisky, poznamenávající ruce, řeč i duši lidí i celého rodného kraje: *mám kámen na srdci / mozoly tatínkovy*. To ale v žádném případě není známkou zkamenělosti života či pouhých básnických kulís. Hledá a nalézá, co je platné, nikoliv poplatné. Odkrývá skryté prameny proudící v tvrdém podloží krajiny ztraceného dětství a životních zlomů. Kámen je symbolem živé přírody, přestože zdánlivě je nositelem ticha a mlčení, má však i vnímavou duši plnou světla a žáru svého zrození. Básně jsou nejen tesané do kamene, ale především tvrdě z něho dobývané, nejen v lomech, také i z kamenitých políček při denní obživě zdejších lidí. Kameny přijímáme do svého žití nejen aby nás povznesly a poznamenaly, ale i zatížily buď žulou, nebo mramorem. *Duše kamene pojí / ztuhlou svalovinu hor / s mou krví* poznamenává básník, vracející se neustále vyštěrkovanou cestou k domovu. Věřím, že se tak děje se Skácelovým „vymlčeným kamínkem v kapse“.

Jenomže tím dnes často pro prázdno našich dotyků není koho obdarovat, zejména tam, kde nevinné kameny zdobí pastoušky novodobých pastýřů.

Vrásčitá krajina domova otevírá v jeho paměti oltáře květů, stejně tak jako náruč dospívání, matčiných pohlazení a uspávanek, kdy pod hvězdnou oblohou nesla se milostná a utišující chlapecká šeptání: *sněženko, pomněnko, vřesničko*. Vše poznamenal čas, dětství se uzavírá, kniha života otevřela jiné stránky. Vylovená voda se zavřela za poslední rybičkou, dveře za babiččíným úsměvem. Marné je přání návratu za dechem chlívů, do zasněných zahrad. Duši ale rozštěpit nelze ani po letech: *Tady musím být*.

I když Miroslav Kubiček pochází z drsného a prostého kraje a jeho život trvale poznamenala zloba a nepřízeň lidí a doby, zachovává si citlivou „hálkovskou duši“ a krajina se mu stává blízkým bohem. Prožitky i básnický jazyk nabírají na dechu, *cesta k dolínku / měkčí než dětská řeč*. Nemůže však přehlédnout postupně se měnící stav kraje, v němž šetřivé krokusy začaly odpočítávat jeho čas. Ale čím tomu křehký básník dokáže zabránit? Vyjádří se alespoň po svém, básnický – příšlápnutím oddenku tísně.

Noci stárnoucího a nemocemi sužovaného snílka začíná navštěvovat tma. Žije i přes čas a vzdálenost jeho dvou osudových krajin, které jej natrvalo poznamenaly. Objeví se i v okamžiku závanu vůně smilky, nasycené vzpomínkami. V rukopisu se objevuje prázdný prostor stránky, kde místo zmiňovaného verše vznáší se strohé slovo odpovědi. *Vzlétni*.

Za uplynulým záletím života objevuje se sice sklíčenost, a přesto i přes nevlídnost času těhotná duše tichne, když ze strnišť zaslechne ladění zlatohřivý a výhonky jehličnanů začínají prosvětlovat les a nic nekončí. Eurydiky čekají na Orfeovy písně. Přichází neodvratný podzim, řeč jenom plamínkuje, přesto *tůňky milovaných rukou / s oblázky něžnosti vzrušují*. Dotek je dárny dar. V objetí stromů nadechujeme naději na příští plody. Básník sám sobě odpovídá otázkou: *miluji možná všeho míň / miluji ale málo / duše moje?*

Po štěrku s láskou. Cesta je štěrková, ale s ostrými hranami kamení. A protože podstatou poezie je slovo, básníkovo hledání tvaru a tváře se jí nemůže vyhnout ani s pozdějšími důsledky. Ať to bolí. Snad se časí. Nejenom mezi lidmi, ale i tam, kde dny a stromy obrostlé mechovím začínají jistit svůj růst světlem a kořeny znovu přitahuje pád i vzlet. Kde se žije jenom na oko a ve lži, není místo pro básníka. Utíká, kde poslední slovo lehce vzlétá. V postupujícím stáří je skoro hluchý, přesto svět útočí na jeho smysly. *Každý den je / i není sen*. S čistou duší se nevyplácí chodit na trh doby, autor poznává, že ztrácí dech. Život se mění, stín stíní stín.

Válečné období se uzavřelo odsunem. V jesenickém příhraničí plném bolavých příběhů lidé hledají cestu k sobě, čas začíná moudřet a nebesky modrat vzájemným poznáváním. Ve chvílích beznaděje je třeba pít srdce, než život zkysne,

a stárnout i s nenapsanou poezií, se svitem mezi slovy a s citem za nimi překonat tíhu bránící návratu vlaštovek.

V tomto chaotickém světě, kde člověk je listopadovým listím ve větru, je zapotřebí vyslovit se ze všeho, co dojná doba pokřivila, básník vyzývá: *vzklíč bázlivá láska / ohvězdi zemdlené žití.*

Kubíček se otevřeně hlásí k rodu básníků Tomana, Halase (Já se tam vrátím), Skácela.

Tichá zastavení v básních se začínají plnit pohybem otevírajícím nový prostor. Básník se vyhledáváním zasutých slov a tvorbou novotvarů snaží zesílit své myšlenky a postoje, usilující i zvukem slov o renesanci lidských vztahů a jejich morálního náboje. Hra se slovy a zvukem má nejen vlastní hluboký smysl, ale svědčí i o neustálé autorově snaze umět řeči – podarovat.

Z objímajících vod léta života zůstává pouhá ozvěna touhy, návrat k věčné přírodě tvoří doprovod k posledním veršům: *za horou hora / za vodou voda / a pořád dál / je těžší přidat slova.*

Básník došel k sebepoznání, přeskakuje čas nepřijemných událostí, které se vytrácejí z paměti. Svět jej už tolik neláká, přesto však zaznamenává vše, kde smysly smilně svádějí krásu, až se v duši připozdívá strachem. I přes čas takto poznamenaný lidským obsahem nekapituluje: *kdyby špetka radosti / navíla nadechlou naději / chci být při tom.*

Kéž by básník nepocítil marnost své snahy, aby se mu podařilo oblázkem poezie, s krásnou mateřštinou vnést do našich srdcí naléhavé vzkazy lidskosti, úžas objevů, ryzí pokory a odvahy s mravním obsahem tichých poselství pravdoucí pravdy!

Celou jeho tvorbu prostupují přesnost výrazu a hloubka myšlenky upřené k základním hodnotám, jako protiváha jeho bolestných životních zkušeností. Verše sbírky ukotvené v krajině a dramatické době jsou plně lidských osudů dvou generací, poznamenané neustálým vnitřním neklidem a tvrdošíjnou posedlostí hledačství. Navzdory všemu z básní vyzařuje radost z řeči, úcta ke slovu a poctivost přístupu k tvorbě. Tak i láska je nadále v Kubíčkově životě i v jeho poezii neotřesitelnou jistotou, jež prostupuje vším a pomíjející mění v trvalé. Vidí neviděné, slyší neslyšené. Básně se stávají notovými záznamy, naplněné vlastním osudem, a přestože jej celého spalují, ke čtenáři je nese v otevřených dlaních.

Kdykoliv se vznáší nebo chodí, vždy se jeho kroky dotýkají země. Do tvorby ukládá své postoje, prožívaný čas i nečas, přízeň i nepřízeň. Jeho poznání jsou základními kameny básní, jejichž silnou stránkou je obrana tradičních hodnot, poetika moudrosti a mravnosti. Verše nesou v sobě napětí doby, její hluboké stopy s velkým dosahem světla naděje, vykřesávaného z vrstev kamenitého kraje. Nevytváří nový, umělý svět, ale objevuje neustále ten, který zde sice existuje, ale my jej přehlízíme. Napjatá doba v něm vždy dokázala probudit odvahu k básni, vyvolat obranné postoje k přežití a uchovat v sobě rodinnou i krajoovou paměť.

Vyslovená poselství, originální básnické výrazivo a nezaměnitelný jazyk, přesný a smyslově naléhavý, plný živin a fantazie při popisu běžných věcí a situací života, staví básníka hodnotově lidsky i umělecky co nejvýše. Je proto nejvyšší čas, aby se jeho poezí, i jemu osobně, dostalo odpovídajícího místa v literatuře i ve společnosti.

Mnohé básně sice zapadnou a mnohé teprve vyjdou, mnohé také nebudou ani napsány, a přesto je budeme tušit, cítit vedle sebe, jak nás oslovují třeba v jiné a vzdálené podobě vzácného ticha, kdy neuslyšíme slova, ale vytušíme jejich existenci přežívající v zásobníku podvědomí. I proto, a nejenom proto si myslím, že o básníku Miroslavu Kubíčkově plně platí Tomanův verš z básně Září (sb. Měsíce) – zaposlouchal se, „co mluví kraj“. Poezie je hodnota svrchovaně ovlivňující stav duše a přináší životní sílu, básník Kubíček jí proto skládá nejvyšší možnou poklonu verši v tomto svém vyznání: *nic není krásnějšího / než poezie v otiscích lásky...*

Ilustrace jsou, tak jako v předchozích autorových sbírkách vydaných ve vydavatelství Oftis, z malířské dílny Václava Smejkal.

Jiří Faltus

(Přetisknuto z L-U-K)

Z NOVÝCH KNIH

Po slabším prvním pololetí se s příchodem podzimu urodilo a je to útěšná sklizeň. V sympaticky vypraveném almanachu české poezie **PASTÝŘI NOCI** (Hodek, 2014, 133 str., usp. Vladimír Stibor) jsou zastoupeni členové Střediska (v abecedním pořadí) E. Černošová, V. Kopecká, L. Matysíková a M. Vídenský, jejichž verše patří většinou k nejlepšímu, co přináší sborník, prezentující tvorbu 65 básníků.

Tisící knihu vydalo třebíčské vydavatelství Akcent a jako jubilejní titul zvolilo unikátní bilanční soubor Jiřího Faltuse **KNIHA AFORISMŮ** (Akcent, 2014, 210 str.) Bylo by nošením dříví do lesa připomínat, že Faltus náleží k předním současným aforistům a přesvědčivě to dokazuje. Jeho postřehy (včetně epigramů, které v proudu aforismů působí jako líbezná malá ostrůvky), mají široký etický rozměr. Jsou hravě úsměvné, obecně satirické, excelentně přibroušené při pohledu na aktuální společenské neduhy. Nescházejí vynalézavé, faltusovsky originální jazykové hříčky. Nejednou se čtenář s autorem ztotožní, ačkoli pocítí, že terčem shovívavé výtky skryté v krátkém textu je on sám. Faltusovou předností je zásadní tvůrčí princip: Nenápadný hluboký myšlenkový ponor, otevřená sdílnost, jemná ironie a absolutní srozumitelnost prostá mentorování a didaktičnosti. Nic lidského mu není cizí, nic neskrývá, citlivě se vyhýbá jízlivostem, nehraje si na filosofa, který tká z jednoduché příze složité uzlíky. Nad aforismem nesmí čtenář hloubat, musí

být náhle zasažen. Jednou svěží dešťovou kapkou, jindy třeba ostřejším ledovým hranolkem. KNIHA AFORISMŮ s prozíravým nadhledem a moudrou shovívavostí obnažuje lidskou nedokonalost až na dřev, a proč ne, vždyť hoď kamenem, kdo jsi bez viny! Kdybych měl vybrat knihu roku, věděl bych, kam sáhnout. Lze jen litovat, že se nedostalo na Faltusovy vtipné kresby, které s jeho tvorbou znamenitě korespondují. Zcela určitě by zasluhovaly samostatnou publikaci.

Sborník **PRŮZORY** (edice Polabští básníci, sv. 5, str. 125), vydaný skupinou nadšenců, obsahuje ukázky tvorby básníků od Smila Flašky z Pardubic po současnost. Překvapí poezie Jana Václava Rosůlka, kdysi populárního romány z války a cizinecké legie, jakož i rozsáhlými kriminálními příběhy převážně z amerického prostředí. Svou patrně nejlepší knihu s historickým námětem Trny mezi vavřínem (1947) vydal pod pseudonymem Vladimír Drnák. Uveden je i Zdeněk Vavřík, jehož Truchlorouška se dočkala značného ohlasu hned po vydání v roce 1945. Z členů střediska je zastoupen Miloš Vodička ukázkami z pilotní sbírky Čarodějnice z Blois, nejmladší generaci úspěšně reprezentují Jireček, Vavrečka a Krejčík.

Vztah Lukáše Vavrečky k detektivní literatuře je mi známý dlouhé roky. Že je mu stále blízka potvrdil knihou Alibi na příští noc (nakl. Mervart, 2014, 223 str.)

Svěží děj se snahou o širší psychologický záběr, bohatství metafor a poetické pasáže potvrzují, že autor je básník. Kruh přinesl obsáhlou recenzi o knize v minulém čísle.

Zásluhou pozoruhodné aktivity Věry Kopecké vyšly hned čtyři tituly. Bilin-gvní česko-polská kniha **POUTNÍCI KRAJINAMI POEZIE** (138 str.), soubor fotografií (převážně) ze setkání malířů a básníků, doprovázejí starší verše ze Dnů poezie v Broumově. Světlo světa spatřil zásluhou její redakce, fotografií, obálky, doslovu a vydavatelské činnosti. Úvodní slovo napsal členům našeho Střediska známý polský básník Antoni Matuszkiewicz.

Sborník veršů účastníků letošních Dnů poezie v Broumově **ÚDOLÍ SLOV** (124 str.) představuje českou i polskou poezii, zastoupeni jsou mnozí členové Střediska, kteří ukázkami ze své tvorby potvrzují široké spektrum myšlenkového i formálního přístupu k básnické tvorbě. Upoutá několik nadprůměrných veršů, ale jmenovité hodnocení na základě jedné dvou básniček by se mohlo ukázat jako zavádějící a kontraproduktivní.

Letošní zahraniční host Dnů poezie, představivší se i v Přelouči, básník a překladatel Aleksander Gordon, píšící v ukrajinštině, ruštině i polštině, dal nahlédnout do své tvůrčí dílny výběrem básní s názvem **ZÁMEK POEZIE** (str. 47). Básně přeložila, fotografiemi doprovodila a vydala opětovně Věra Kopecká. Zajisté není nezbytně nutné akceptovat Gordonova básnické krédo //*Moje poezie//to je styl života. //Mimo poezii//je už jenom smrt//*, ale jeho poezie je inspirativně současná, bytostně upřímná a otevřená, naprosto akceptovatelná tam, kde básník činí odlišné vyznání. Cituji: //*Když si vážíme lidí,// tehdy je jasné,//že je v nich možno*

nalézt víc poezie//než v básních.// Nutno souhlasit, neboť – při vši úctě – nejen poezii je člověk živ.

Čtvrtá sbírka básní Olgy Novotné vyšla opět zásluhou Věry Kopecké a nese název **PROTIHRÁČ SLUNCE** (53 str.) Básnířčin volný verš je protkán předivem bystrých postřehů a shovívavých nadhledů, jakož i trpělivým vztahem ke všemu živému, ke každodenním radostem i strádáním. Jako červená nitka prolíná celou sbírkou centrální motiv *hledání*. Hledání cest k lidem a vzájemnému porozumění. V básni Rody čteme *//Hledáme se na starých//fotkách.*// V závěru sbírky po palčivé otázce *//Kam jsme se ztratili//sami sobě//sami v sobě//* korunuje Novotná zdárné dílo závěrečným smířlivým poznáním: *//Hledáme se//*.

A ještě jednou je třeba zmínit se o Věře Kopecká. Všechny čtyři knihy doprovázela znamenitými náladovými fotografiemi, tu lehce melancholickými, tu mírně zasmušilými, tu lehce zašifrovanými. Dokazuje, že kouzlo černobílých fotografií je věčné a nezastupitelné, ale nejvýraznější emoční náboj je paradoxně v barevné fotografii na deskách zmíněné Gordonovy sbírky.

DVAKRÁT Z POLSKA

Setkání polských a českých básníků na různé úrovni již řadu roků organizuje básnířka Věra Kopecká. Zve zahraniční básníky z Polska, Ruska a Ukrajiny na Dny poezie v Broumově a na akce Střediska, překládá jejich poezii do češtiny, vlastní tvorbu i poezii jiných autorů prezentuje v Polsku. Zásluhou polského vydavatele z Nowé Rudy vyšly dvě zajímavé sbírky. Anton Matuszkiewicz, jehož známe z osobních setkání a výboru Nade mnou hluboké nebe (2009), se představuje bilingvní sbírkou Ultima Tholen (Widawnictwo Maria, 2014, 66 str.), kterou přeložila Věra Kopecká. Její poezii ve sbírce Vítr ve studni, kuriózně se dvěma polskými názvy Padajacy lišč a Wiatr w studni (stejně vydavatelství, 66 str.) přeložil zase Antoni Matuszkiewicz. Zatímco jeho vytříbená poezie je tentokrát pro českého čtenáře myšlenkově poněkud vzdálená a odtažitá, Věra Kopecká exceluje širokým záběrem a aktuálními verši občanského charakteru, jakož i znamenitou přírodní lyrikou.

František Uher

SLOVO ČTENÁŘKY

V 37. čísle Kruhu mě asi nejvíce překvapily aforismy. Čekala jsem od pana Uhra, Faltuse, paní Urbanové. Ty od Ivana Fontany byly velmi příjemnou novinkou.

MOJI CHLAPI od Ivy Tajovské, je krásně napsaná povídka z rodinného ovzduší, ve které se najde snad každá žena, která se láskyplně stará o rodinu a doslova ji hýčká.

Štěpánka Saadouni příběh MALÝ zasadila do podobného prostředí. Takové prózy mě vždycky zaujmou a myslím, že jistě nejsem sama.

Pan Milan Dušek SMOLNÝM DNEM jistě nejen mě naladil na očekávání dalšího krimipříběhu plného napětí, zvratů a překvapivých rozuzlení. Je to můj oblíbený autor a nenechám si ujít žádnou jeho nově vydanou knížku, protože jeho knihy přinášejí i kritiku a odhalují čtenáři příčiny, proč k nárůstu kriminality u nás dochází.

Pěkně se mi četla povídka od pana Jana Dvořáka ZROD PŘEDSTAVY. U nás na vesnici se říkalo: „Na jménu nezáleží, hlavně, když dítětko bude zdravé.“ Ale je to ve skutečnosti tak? Jistě každého človíčka, co přijde na svět, by mělo vedle zdraví provázet také jméno, které by se mu líbilo, až nabere rozum.

Publicistika – zaujaly mě všechny tři příspěvky. VZESTUP ZLA od Tomáše Zářeckého. Ke dvěma uvedeným výroky od Edmunda Burkeho bych přidala další často citovaný: „Ti, kteří se nepoučí z historie, jsou předurčeni tomu, aby si ji zopakovali.“ Moc věřím, že k tomu v žádném případě nedojde – myslím tím válečné útrapy. Julie Miletínová BÝT TAK... a Marta Urbanová KOHOUTKOVÁ VODA – jedno téma o mobilech, druhé o vodě – dvě různé závislosti a přece v něčem tak stejné. Na začátku obou snaha být „in“ a na konci splynutí s davem a tuctovost. A zpátky nelze.

Z nových členů klubu Střediska svými milými verši potěšila Libuše Matysíková. Nezapře v nich znalost dětské duše.

Ukázky z literární soutěže Strípyky 2013 – Jistě se už opakuji, ale mladí autoři opět dokázali, že jim nechybí vnímavost, představivost, cit a rovněž dobrá čeština.

Dagmar Poláková

ZAZNAMENÁVÁME – KOMENTUJEME

JUBILEA

Kulatá výročí v roce 2015

3. 4. Božena Tymichová

Půlkulatá:

3. 1. Zdeněk Bažant

23. 5. Miroslav Skačáni

Přejeme pevné zdraví, optimismus, úspěchy v osobním životě a přízeň Múzy.

Další nové knížky členů v roce 2014

- Jiří Faltus – **KNIHA AFORISMŮ** – Vydavatelství Akcent Třebíč. Pevná vazba, 210 str.
- František Uher – **DRAZE ZAPLACENÁ KOŘIST** – v edici skutečné kriminální případy vydavatelství Víkend. Lepená vazba 142 str.
- František Uher – **UNAVENÉ ÚDOLÍ** – krátké, básnicky laděné texty s ilustracemi Idy Huttové. Vydal Drábek, BALT-EAST. Pevná vazba, 86 str.
- Olga Novotná – **PROTIHRÁČ SLUNCE** – básnická sbírka volných veršů ilustrovaná fotografiemi Věry Kopecké. Vydala Věra Kopecká, 53 str.
- Editor Věra Kopecká – **POUTNÍCI KRAJINOU POEZIE** – soubor fotografických portrétů básníků, výtvarníků a jiných (Věra Kopecká) a veršů českých a polských básníků, účastníků Dnů poezie v Broumově, dvojjazyčně, česky a polsky (překlad do jazyka českého Věra Kopecká, do jazyka polského A. Matuszkiewicz jenž je i autorem předmluvy.) Vydala Věra Kopecká, 138 str.
- Editor Věra Kopecká – **ÚDOLÍ SLOV** – sborník veršů účastníků 15. Dnů poezie v Broumově 2014. Vydala Věra Kopecká, 124 str.
- Věra Kopecká – **WIATR W STUDNI (VÍTR VE STUDNI)** – Vydavatelství Maria v Nowé Rudě. Sbíрка poezie česky a polsky v překladu Antoni Matuszkiewiczze. 65 str.
- František Uher: **OBEPLOUVÁNÍ OSTROVA aneb EXPERIMENTÁLNÍ MOST** – soubor aforismů v zajetí experimentální poezie dokládající nejen autorův široký žánrový záběr, práci se slovem a vztah k jazyku, ale i bohatost a odvahu jeho fantazie; Ilustrace Věra Martinková; nakladatelství ALFA-OMEGA Praha-východ, 2014
- Petr Chvojka: **PŘÁTELSTVÍ PŘES PROPAST VĚKŮ** – fantazijně-dobrodružný příběh o klukovském pátrání po keltském sídlišti u Nasavrku s výkladovým intermezem o naší keltské minulosti; ilustrace Ondřej Hanzlík, nakladatelství ALFA-OMEGA Praha-východ, 2014
- Jiří Faltus: **NEÚPLNÁ TOTOŽNOST** – sbírka veršů; ilustrace Věra Martinková, nakladatelství ALFA-OMEGA, Praha-východ, 2014
- Jiří Faltus: **VZDUŠNÉ POLIBKY** – soubor aforismů; ilustrace autor, nakladatelství ALFA-OMEGA, Praha-východ, 2014

SPRÁVA ODKAZU EGONA ERVÍNA KISCHE
MĚSTO LITERATURY FAKTU LETOHRAD
A
ASOCIACE ORGANIZACÍ SPISOVATELŮ SLOVENSKA
UDĚLUJÍ

**MEZINÁRODNÍ CENU
EGONA ERVÍNA KISCHE**

Marcelle MARBOE

ZA KNIHU

Vyměním tynejdžra za cokoliv aneb Možná to máte doma také
vydanou vydavatelstvím OFTIS v roce 2013

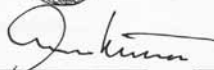
KAREL RICHTER
PŘEDSEDA POROTY

*V Letohradě,
městě literatury faktu
dne 24. října 2014*

JOZEF LEIKERT
ASOCIACE ORGANIZACÍ
SPISOVATELŮ SLOVENSKA

MIROSLAV KUČERA
SPRÁVCE ODKAZU
E. E. KISCHE

PĚTR FIALA
STAROSTA MĚSTA
LETOHRAD

CENA E. E. KISCHE PRO MARCELLU MARBOE

Blahopřejeme spisovatelce Marcelle Marboe, které se za knihu VYMĚNÍM TÝNEJDŽRA ZA COKOLI dostalo konečně uznání. Redakce.

- **Fotografie ZDEŇKA VOŠICKÉHO „DALEŠICKÁ PŘEHRADA“** byla vybrána mezi 12 snímků pro NIKON KALENDÁŘ 2015, který vyjde v exkluzivní podobě a v limitovaném množství 111 ks. Zařazené fotografie byly vydraženy za více než 300 000 Kč ve prospěch dětské onkologie.
- **Nový týdeník KRIMIREPORT otiskuje na pokračování román MIROSLAVA SKAČÁNÍHO „Vraždy ze závisti“** podle něhož byl natočen film nazvaný „**Hodinu nevíš.**“

Status Chlumecké literární ceny Jaroslava Golla

1. **Uděluje se** - hlavní cena
  - dvě ceny druhého pořadí
  - tři čestná uznání za časopiseckou tvorbu s historickou tematikou
  - tři čestná uznání za časopiseckou tvorbu v běžném ročníku Chlumeckých listů
  - jedno čestné uznání pro nakladatele
2. **Oceňují se** - originální autorská díla v žánru literatury faktu s uměleckými výrazovými ambicemi, splňující obsahová i formální (výrazová) kritéria v tématickém okruhu regionálních nebo českých dějin
  - Oceňují se** - knihy, které byly vydány nejpozději před dvěma lety a nebyly ještě nikde oceněny
3. Díla přihlášená do soutěže hodnotí a k ocenění navrhuje porota jmenovaná organizační komisí.
4. Laureáti budou představeni veřejnosti na slavnostním shromáždění v Klicperově domě, obdrží diplom a finanční odměnu stanovenou organizační komisí se zřetelem k výši dotace.

Město Chlumeck nad Cidlinou vyhlašuje

Chlumeckou literární cenu Jaroslava Golla pro r. 2015

Termín vyhlášení soutěže:	1. listopadu 2014
Termín pro přihlášení do soutěže a odevzdání díla:	28. února 2015
Termín vyhlášení výsledků	
Chlumecké literární ceny Jaroslava Golla:	10. června 2015
Přihlášky, informace: www.chlumecnc.cz	

Laskavá zpráva z Laskavých večerů

Již jedenáct let probíhají v malém městečku Slatiňany literárně hudební pořady, které nesou název Laskavé večery. Mnohokrát na nich vystupovali i spisovatelé a básníci z východních Čech. Ten první večer se konal na jaře roku 2003 a laskavým hostem tehdy byl spisovatel Lubomír Macháček. A tentýž **Lubomír Macháček** byl neméně laskavým hostem i 119. Laskavého večera 18. září. Šlo

tedy o jakýsi prolog uměleckého maratonu, který oficiálně odstartoval v říjnu. Lubomír přečetl dvě své povídky a se zájmem si ho poslechlo asi 60 lidí. Ovšem na umělecký program nebyl sám. Výborně mu sekundovali mladí hudebníci, studenti pardubické konzervatoře **houslistka Sára Schumová** a **violoncellista Štěpán Křováček**. Všem třem patří dík za nesmírně laskavý Laskavý večer.

Zleva Zdeněk Jirásek, organizátor, Sára Schumanová a Štěpán Křováček, hudebníci, Lubomír Macháček, pozvaný autor

ZAHÁJENÍ LITERÁRNÍHO MARATÓNU V PARDUBICÍCH 3. října 2014

Slavnostní zahájení 10. Východočeského podzimního uměleckého maratonu se konalo 3. 10. 2014 ve Společenském sálu pardubické radnice pod záštitou primátorky MUDr. Štěpánky Fraňkové a za laskavé podpory Magistrátu města Pardubice.

Po vřelém a důstojném úvodu předsedkyně Východočeského střediska spisovatelů Mgr. Evy Černošové v němž uvítala všechny přítomné a zdůraznila význam uměleckých maratonů, došlo k samotnému čtení z tvorby autorů SVČS Miroslava Kubíčka ze Šumperka z jeho básnické sbírky „Přízeň přírody“, kterou vydal OFTIS v Ústí nad Orlicí, z dosud nepublikovaných krátkých textů a ukázek ze sbírky „Unavené údolí“ Františka Uhra z Havlíčkova Brodu, a z kriminálního románu „Dáma na telefon“ Milana Duška z Helvíkovic, který vydala Moravská Bastei MOBA v Brně. Autory stručně představila paní Hana Cihlová, četly Věra Kopecká a Eva Černošová.

Poté dostala slovo M. Mlejnková. Spolu s jinými nadšenci z edice Polabští básníci, připravili další almanach pod názvem „Průzory“. Za potlesku přítomných knížku pokřtila předsedkyně SVČS Eva Černošová.

Celou akci doprovodili hudbou A. Dvořáka a B. Martinů Štěpán Křováček, student 5. ročníku konzervatoře v Pardubicích na violoncello a Mgr. Alena Turková na klavír.

V závěru Eva Černošová poděkovala za přízeň paní primátorce, magistrátu města Pardubice a panu Ing. Kábrtovi a jeho vydavatelství Oftis v Ústí nad Orlicí za podporu, kterou nám poskytují, zvláště pokud jde o náš čtvrtletník Kruh.

MD

Věra Kopecká čte z knihy Milana Duška   Eva Černošová a M. Mlejnková při křtu publikace

- Pořad **Básník Miroslav Kubíček jubilující uspořádala Městská knihovna Šumperk dne 6. října v 16 hod.** pod záštitou a s podporou starosty města Mgr. Zdeňka Brože. Akce se konala v obřadní síni Městského úřadu na Náměstí Míru a zkušeně ji moderovala Mgr. Zdeňka Daňková, ředitelka knihovny, která se při zahájení zmínila i o přítomnosti zástupců Střediska východočeských spisovatelů v Pardubicích, básníka Jiřího Faltuse, prozaika Milana Duška a malíře Václava Smejkal.

Po úvodních slovech na adresu jubilanta přišel na řadu výběr z jeho básnické i prozaické tvorby, citlivě přerušovaný údaji z jeho autorského života. V první části se o přednes postarala Miluše Anežka Šajnohová a Jiří Konečný. Poté je vystřídala studentka gymnázia Eva Moravcová, která se věnovala (a nutno podotknout, že se záplem svého mládí) prozaické knize autora „Pradědovy pohádky, aneb pohádkový cestopis do Jeseníků.

Celé pásmo z tvorby Miroslava Kubíčka bylo vhodně doplněno skvělými hudebními vstupy Josefa Rába a Boba Bartase, které nesporně přispěly k úspěšnému průběhu akce.

Gratulace zahájil krátkým a vřelým projevem starosta města Mgr. Zdeněk Brož. Gratulantů bylo hodně, mezi nimi i zástupci SVČS Pardubice.

Je třeba dodat, že básník Miroslav Kubíček obdržel letos na jaře Cenu za kulturní přínos městu v roce 2013. Ve společenském měsíčníku Kulturní život

Šumperka na měsíc říjen je básníkovi věnováno celých pět stránek, kde je jeho životopis a rozhovor, který uskutečnila PhDr. Zuzana Kvapilová, šéfredaktorka KŽŠ. V neposlední řadě úctu k autorovi potvrdila i přítomnost nejméně padesáti účastníků.

MD

Starosta města Mgr. Zdeněk Brož blahopřeje jubilantovi Miroslavu Kubíčkov

- **V pondělí 6. října proběhla u příležitosti Východočeského uměleckého maratonu a Týdne knihoven v Městské knihovně Ústí nad Orlicí beseda o nejslavnějším českém mořeplavci, hudebním skladateli, tvůrci známé písně „Teskně hučí Niagara“, kameramanovi i fotografovi Eduardu Ingrišovi.** O cestách svého manžela a svojí celoživotní pouti po jeho boku pohovořila Nina Ingrišová. Promítla rovněž filmy o plavbách vorů Kantuta I. A Kantuta II. Pacifikem i o cestách Jižní a Severní Amerikou. Právě tento den uplynulo 100 let od narození norského antropologa Thora Heyerdala, velkého Ingrišova kamaráda, který přeplul na balzovém voru Kon-Tiki Pacifik a na rákosovém voru RA Atlantik. Akce v Ústí se zúčastnil oddaný žák a dlouholetý kamarád Eduarda Ingríše, autor patnácti knížek, stavitel lodí, mořeplavec Rudolf Krautschneider. Moderoval Milan Richter, který v úvodu více jak sedmdesáti posluchačům oba vzácné hosty představil. Třiaosmdesátiletá Nina Ingrišová opustila s rodiči vlast ve třinácti letech, od roku 1954 žila v Americe a do rodného Brna se vrátila až v roce 2002. Za o šestadvacet let staršího Eduarda se provdala v červnu 1965 a s jeho dokumentárními celovečerními filmy “Kantuta – Nezkrotná Amazonka – Plachtění po jižních mořích“ procestovali s manželem celou Ameriku i Kanadu. První z jmenovaných filmů shlédli i návštěvníci ústecké knihovny. Škoda, že o Eduardu Ingrišovi (1905–1991), který proslavil Československo po celém světě, víme tak málo. Právě zásluhou manželky byla jeho více jak 1 100 kg vážící pozůstalost notových materiálů, fotografií i filmů převezena do České republiky. Uložena je v muzeu jihovýchodní Moravy ve Zlíně.

„LIDÉ A OCEÁN – PLACHETNICÍ KOLEM SVĚTA – PRO PÍRKO TUČŇÁKA – DOPISY Z OSTROVA TUČŇÁKŮ – LEGENDA DOBYVATELŮ – JAK NELZE ZABÍT MĚSTO – RING VOLNÝ TŘETÍ KOLO – CO PŘINESLY VLNY A ODVÁL VÍTR – VNUČKA OCEÁNU“, to je pouze několik titulů z bohatého rejstříku velice citlivého psavce Rudolfa Krautschneidera. Je až k nevíře kolik citu a něžnosti je vměstnáno do postavy jednoho z nejdrsnějších dobrodruhů. „VNUČKA OCEÁNU“ namluvil svým mistrným hlasem Alfréd Strejček na CD za kytarového doprovodu Štěpána Raka. Milan Richter přednesl poeticky zpracované vyznání na tuto knížečku od pětadevadesátileté Boženy Vítové z Kotělska pod Troskami, básničky z Českého ráje.

„Padesát let pracuji jako dřevorubec a kácím převážně smrky. Celou tu dobu nosím v hlavě plán, že si jednou postavím ze smrků vor a obepluji na něm Atlantik. V zimě 2012 jsem veškeré informace a zkušenosti soustředil, nakreslil projekt voru a zároveň začal kácet smrky na jeho stavbu. S přáteli jsem je oškral a na jaře 2013 z nich sestavil v hale v Semaníně vor. Letos na konci zimy jsem s pomocí sousedů v Lupenici postavil hlavní stěžen voru. Byla to radost pro celou vesnici. No zkrátka obeplout na voru Atlantik je vhodná zábava pro jednasedmdesátiletého důchodce, jako jsem já“, usmál se Rudolf Krautschneider. „Hlavním a jediným důvodem je pro mě radost z plavby oceánem a nikoli exhibice“.

Milan Richter

Richter a Krautschneider při zpěvu Niagary

Nina Inгриšová

Autorský večer

7. října se uskutečnil v Kulturním středisku v Prudniku (Polsko) večer poezie Věry Kopecké. V příjemném prostředí zrekonstruované vily bývalého majitele textilní továrny, v komorní a přátelské atmosféře přednesla V. K. své verše jak

česky, tak polsky. Večer uváděl Witold Hreczaniuk, účastník Dnů poezie v Broumově. Přítomní měli možnost shlédnout také ukázky z fotografické tvorby autorky.

- **9. října, tedy již jako řádná součást uměleckého maratónu, se konal 120. Laskavý večer.** Měl tentokrát název Barevné tóny podzimu a nesl se duchu trampském neboť hlavním hostem nebyl nikdo jiný, než pardubický skaut, tramp, básník a písničkář **Honza Kratochvíl zvaný Orko**. Jeho básně spolu s ním četl a celý večer moderoval **Ruda Beran** z Jevíčka. I hudební doprovod byl stylový. Hrála trampská kapela **PF kvintet Ivana Jankůje**, samozřejmě převážně písně Jana Kratochvíla. I na tento pořad přišla pěkná návštěva šedesáti spokojených diváků.

Zdeněk Jirásek

- **8. 10. V dopoledních hodinách František Uher navštívil Domov seniorů v Havlíčkově Brodě.** Mezi věkově mladšími a staršími se cítil jako doma. Povídali si o literatuře, psaní a o životě vůbec.
- **15. 10. Od 17. hodin proběhlo ve Studijní a vědecké knihovně v Hradci Králové**

Slavnostní vyhlášení prestižní soutěže Knihovník roku. Události se každoročně účastní i představitelé kraje, města i kulturních organizací. Národní knihovnu v Praze reprezentoval PhDr. Vít Richter, Královohradecký kraj první náměstek hejtmana RSDr., Ing Otakar Ruml a Magistrát města HK primátor MUDr. Zdeněk Fink. Kromě SVK HK a Sdružení knihovníků a informačních pracovníků se letos mezi spolupořadatele poprvé objevilo i SVČS, které se prostřednictvím své předsedkyně Mgr. Evy Černošové podílelo na přípravě kulturního programu. Eva Černošová představila činnost Střediska, uvedla hosta PaedDr. Josefa Lukáška, který v průběhu večera přečetl ukázku z posledního vydání své knihy Korunka princezny Kačenky.

Zleva: slovenská autorka, Josef Lukášek a Eva Černošová

- **16. října se sjeli do Přelouče** členové Střediska východočeských spisovatelů na akci, kterou pokračoval 10. Umělecký maratón. Sál historické Občanské záložny je tradiční zastávkou před besedami a dalšími pořady, jež se uskutečňují v rámci Pardubicka, Hradecka, Vysočiny a Orlicka. Umožňuje to laskavá a vytrvalá přízeň starostky města, paní Ireny Burešové, která znovu poskytla vynikající prostředí a veškeré podmínky, včetně vystoupení žáků lidové umělecké školy v čele s jejich učitelkou. Na kytaru hrál Martin Štěpánek. Na klavír Denisa Hýblová, na flétnu Anežka Lojínová, zpívala Jorika Maňáková.

V úvodu předsedkyně SVČS Eva Černošová samozřejmě poděkovala paní starostce Burešové za podmínky, které nám vytvořili, a mimo jiné vysoce oceňovala uznání, kterého se dostalo spisovatelce Marcelle Marboe, která v minulých dnech obdržela cenu E. E. Kische za svoji knihu „Vyměním týnejdžra za cokoli.“

Poté se na pódiu ocitli Věra Kopecká se svým hostem Aleksanderem Gordonem ze Lvova na Ukrajině. Z jeho strany ukázky z Lásky ve Lvově a Motlitby zazněly v ukrajinštině, polštině a ruštině. Věra Kopecká, která je přeložila, samozřejmě recitovala česky.

Ve druhé části programu se začalo číst z knížek autorů střediska, kteří je dali k dispozici.

Věra Kopecká přednesla několik básní ze sbírky Miroslava Kubíčka „Přízeň přírody“, přečetla anotaci knihy Milana Duška „Dáma na telefon“. Vystřídala ji Eva Černošová přednesem ze sbírky poetických textů Františka Uhra „Unavené údolí“. Olga Novotná recitovala ze své nové sbírky Protihrač slunce. Eva Černošová přečetla Bajku o lišce z knihy Marty Urbanové Pověsti Podorlicka a bajky. Poté zalistovala v knize Jiřího Faltuse „Aforismy“. Čtení uzavřela Věra Kopecká recitací z vlastní sbírky sonetů „Příběh světla a tmy“, řekla pár slov o své druhé sbírce „Na prahu dne“ a zmínila se o knize „Poutníci krajinou poezie“, kde se svými verši setkávají a polští a čeští básníci, všechny jsou přeloženy, takže knihu lze rozšiřovat i v Polsku. Zvláštností publikace jsou portréty autorů z obou zemí.

V závěru si vzala slovo dřívější předsedkyně SVČS Marcella Marboe a vřele poděkovala současné předsedkyni Evě Černošové za práci, kterou už v této funkci odvedla a vyjádřila se, že jsme zvolili dobře.

Zatímco Věra Kopecká se svým hostem z Ukrajiny odjeli do Hradce Králové do Studijní a vědecké knihovny na besedu, ostatní měli možnost podělit se o své dojmy.

MD

*Věra Kopecká s Aleksanderem
Gordonem*

*Věra Kopecká, Olga Novotná a Eva
Černošová*

15. dny poezie v Broumově

Ve dnech 17.–19. října 2014 se uskutečnily další, již patnácté Dny poezie v Broumově. Předcházely jim doprovodní akce. První 15. října. Své verše četl básník Aleksander Gordon ze Lvova, v Městské knihovně. Verše zazněly v jazyce ruském, polském i ukrajinském a v českém překladu Věry Kopecké. Vydala je pod názvem Zámek poezie.

16. října byly opět předneseny ve stejné režii v Přelouči jako součást setkání autorů Střediska východočeských spisovatelů. Aleksander Gordon byl tentýž den hostem ve Studijní a vědecké knihovně s autorským programem „Nahlédnutí“ v Hradci Králové. Překladatelka Věra Kopecká, četla jeho poezii česky. Sugestivní přednes autora zaujal posluchače v každém z uvedených míst. Věra Kopecká doplnila program svými novými sonety Na prahu dne.

17. říjen, pátek, začínal setkáním s mládeží v prvním ročníku Gymnázia v Broumově. Svou tvorbu představil Aleksander Gordon, Karol Maliszewski, básník, prozaik, literární kritik, Olga Novotná, členka SVČS. Program vedla Věra Kopecká, básnířka, překladatelka a organizátorka Dnů poezie. Ty pokračovaly v historickém sále Kreslírný v areálu kláštera besedou se žáky broumovských škol. K Aleksandru Gordonovi a Věře Kopecké přibyl ještě Antoni Matuszkiewicz, básník a překladatel, který žije již několik let na Broumovsku.

V poledne se začali scházet účastníci Dnů v prostorách za Kreslírnou. Při prezentaci obdrželi sborník sestavený z veršů přihlášených účastníků a program letošního setkání. Mohli si rovněž zakoupit dvojjazyčnou publikaci Poutníci krajinami poezie, v níž jsou obsaženy portréty účastníků setkání a verše, které tvořili poslední 2 roky na poetických dílnách.

V 14.30 hodin byli autoři přijati ředitelem Městské knihovny, panem Janem Meierem v knihovně. Tam proběhl krátký program z ukázek tvorby některých účastníků, prohlédli si rovněž divadlo a vyslechli několik písni účastnice Dnů Barbory Pachury. V Kreslírně byly Dny poezie oficiálně zahájeny v 17 hodin čtením veršů jednotlivých účastníků. Verše zazněli v češtině, slovenštině, polštině i ukrajinštině.

Po skončení této přehlídky se všichni přesunuli do bývalé školy v Křinicích, která poskytla zázemí na další dva dny.

Program pokračoval do pozdních hodin dílnami. První dílny byly tzv. kontaktní. V obálkách byly fotografie rozstříhané na 4 díly. Účastníci hledali své partnery k tvorbě tím, že museli poskládat obrázek. Na každém dílu bylo náhodně vybrané slovo. Z těch pak tvořili společně báseň. Druhým úkolem bylo vytvořit báseň na písmeno, které si opět vytáhli náhodně z obálky. Vytvořené verše přečetli účastníkům nahlas.

Další den zahájil dílny PhDr. František Všeticka CsC interpretací básně Aloise Marhoulka „Březen“ z jeho prvotiny. Zabýval se souvislostmi kompozice a obsahu básně, se záměrem vyvolat diskuzi. To se povedlo a diskutovalo se nejen o uvedené básni, ale všeobecně o formách tvorby.

Čtvrtá dílna spočívala ve vytvoření veršů na dané téma, kterým byl určitý citát. Ten si opět účastníci vytáhli náhodně.

Odpoledne se uskutečnila prezentace veršů v Mieroszowie v Polsku, spojená s hudbou Barbory Pachury a výstavou Jany Wienerové a účastníků mezinárodního plenéru. Večer se pokračovalo v Křinicích čtením veršů vytvořených dopoledne.

Závěr Dnů byl v neděli v 10.00 hodin.

Účastníci se těší na další akci a přeji Věře Kopecké hodně sil a zdraví a doufají, že Dny budou mít i nadále podporu města Broumova, Agentury pro rozvoj Broumova i obce Křinice.

Olga Novotná

- **22. 10. od 15 hod. se mohli studenti, ale i kdokoliv z veřejnosti setkat na Gymnáziu Boženy Němcové v Hradci Králové s dobrým čajem a literaturou na již tradiční akci Gybon Tea Party. Program připravila Mgr. Eva Černošová se studenty semináře tvůrčího psaní, jež na gymnáziu vyučuje. V průběhu odpoledne a večera byl pokřtěn almanach studentských prací, studenti a další návštěvníci (asi 40 hostů) četli své texty, případně úryvky z oblíbených knih. K příjemným chvilčkám s literaturou byl opět podáván čaj z férového hospodářství – Fai Trade.**

Z akce na Gymnáziu Boženy Němcové v HK

- Na setkání téměř čtyřiceti občanů důchodového věku v **Horní Čermné** v pátek 24. 10. pohovořil Jiří Faltus o své básnické a aforistické tvorbě. Jeho vystoupení bylo součástí pestrého odpoledne, proloženého sborovým zpěvem lidových písní za doprovodu harmoniky.
- **Ve čtvrtek 23. 10. se uskutečnilo autorské čtení začínajících literátů v univerzálním sále krajské knihovny v Pardubicích.** Četly úspěšné účastnice literárních klání Kateřina Stodolová, Michaela Kocková, Zuzana Veselková, Anna Pasovská a Tereza Štěpánová, studentky pardubického gymnázia Dašická. Podpořit mladé autorky přišlo 25 posluchačů. Hudební doprovod obstarala studentka konzervatoře Pardubice Markéta Srbová (kytara). Hostem byl spisovatel Lubomír Macháček, který autorky svým krátkým hodnocením vyslechnutých ukázek jistě motivoval do další tvorby.

Hana Cihlová

Kateřina Stodolová

Michaela Kocková

- **26. 10. se básník Václav Hoblinka Chalupa v Panském domě v Chotěboři podílel** na humorně laděném pořadu chotěbořského divadla DIZ nazvaném Karel Hašler, aneb zveme vás do šantánu. Akce měla kompaktní scénář, dobrou úroveň a skvělou atmosféru.

FU

- **4. 11. v Dobrušce.** Po uvítání vedoucí knihovny Bc. Janou Lukešovou a hudebním vystoupení žáků Lidové školy umění, Milan Dušek přítomným sdělil, že vernisáž Věry Kopecké je součástí Podzimního literárního uměleckého maratónu, jenž pořádá Středisko východočeských spisovatelů se sídlem v Pardubicích už po desáté. Stručně je seznámil s **rozsahem uskutečňovaných pořadů**, i s tím, **že narůstá úloha oblasti Hradecko, což je vyjádřeno i skutečností, že závěr maratónu se bude konat** poprvé v Hradci Králové. Před vystavenými fotografiemi představil Věru Kopeckou jako fotografku, přečetl její slova o vztahu k fotografování, a kde všude měla samostatné výstavy.

Po prohlídce se účastníci přesunuli do jiného prostoru, kde se dozvěděli, kolik básnických sbírek už autorka napsala a co o její tvorbě napsal František Uher ve čtvrtletníku Střediska Kruhu. **Pak Věra Kopecká četla z Architektury času, Příběh světla a tmy, Dívku na břehu moře** a z dalších knížek.

Milan Dušek uvádí Věru Kopeckou

Setkávání se žáky škol

I nadále pokračují mé besedy na školách i mimo rámec Dnů poezie. Teď v listopadu ve dvou devátých třídách na ZŠ Hradební a ve dvou 6. třídách na ZŠ Masarykova v Broumově.

Přestože obsah neměním, vždy hovoříme o poezii, jejích rysech, formách, prostředcích, které využívá a interpretaci, je každá beseda jiná. Jsou jiné děti, někdy živější, jindy klidné, ale vždy se snažím s nimi komunikovat, dát i jim prostor a hlavně je přesvědčit, že poezie může obohatit jejich život a že ji sami mohou

objevovat. Besedu doprovázím ukázkami ze své poezie i poezie jiných autorů. Věřím, že tato setkávání mají smysl a nabízejí dětem něco navíc k výuce literatury.

V.K.

Jičínská stopa uměleckého maratónu

Jubilejní 10. východočeský podzimní umělecký maratón Střediska východočeských spisovatelů zavítal i na Jičínsko. Naše sdružení autorů DIV společně s hudební skupinou Ze šuplíku připravilo několik vystoupení v průběhu října a listopadu.

Již 8. října jsme se představili na Pecce s hudebně-literárním pásmem „Volba“, což byla repríza našeho pořadu poprvé uvedeného v březnu 2014, kde jsme vedle vlastní tvorby představili talentované zástupce jičínských středních škol s jejich příspěvky. Další zastávkou byl Miletín, tam jsme 15. října uvedli náš program „Cestička k domovu“, kde vedle známé stejnojmenné básně Karla Václava Raise prezentujeme svoje povídky a poezii. Miletínské setkání bylo velmi zdařilé, neboť skupina Ze šuplíku připravila v rámci programu i speciální píseň věnovanou městu Karla Jaromíra Erbena. Do města Fráni Šrámka, Sobotky jsme zajeli 7. listopadu, kde jsme opět předvedli naši „Cestičku k domovu,“ což je program, s kterým jsme poprvé vystoupili vloni v rámci akce Den poezie.

A i letos jsme se ke dni poezie přihlásili, tentokrát jsme nastudovali pásmo ke 100. výročí 1. světové války „Za císaře pána“. Premiéru jsme si odbyli v Knihovně Václava Čtvrtka v Jičíně v úterý 11. listopadu 2014. Doufáme, že se právě s tímto programem podíváme do okolních měst v příštím roce. Zdařilá kombinace dobových materiálů, naší tvorby a hudebních vstupů slavila u diváků úspěch.

Na vystoupeních se podíleli členové skupiny Ze šuplíku (Dana Beranová, Hynek Beran a Jaromír Kejval) a členové DIVu (Eva Jebavá, Dana Beranová, Ilona Pluhařová a Václav Franc).

Václav Franc

Zleva: Eva Jebavá, Václav Franc, Dana Beranová, Hynek Beran a Jaromír Kejval

- **Věra Kopecká se zúčastnila 11. ročníku mezinárodního festivalu Básníci bez hranic, který organizuje Wroclavské oddělení ZLP v Polanici.** Přijelo kolem třiceti básníků z Polska, 3 z Ukrajiny (mezi nimi nám známý A. Gordon), 2 z Čech. Nejstarší účastníci byla Alexandra Pijanowská 92 let. V.K. vystoupila v pěti částech rozsáhlého programu a uplatnila svoji knížku básní Vítr ve studni, která je dvojjazyčně.
- **12. 11. se v Divadle 29 v Pardubicích konalo Pardubické poetické setkání – XVIII, ročník přehlídky mladých recitátorů a literátů. Hodnotila porota ve složení: Hana Kofránková, režisérka ČRo Vltava Praha, Jana Trojanová, herečka, moderátorka ČRo Vltava Praha, Josef Pejchal, herec východočeského divadla Pardubice.**

Přehlídka se zúčastnilo 30 recitátorů, probíhala v přátelském duchu. Mladá účastníci si vyzkoušeli i roli porotce, rozhodovali o ceně diváka. Odborná porota hodnotila akci velmi kladně.

Hana Cihlová

- **18. 11. od 17. hod. proběhl v rámci Východočeského uměleckého maratónu I. Ročník Východočeského literárního salonu v Hradci Králové,** který připravila ve spolupráci s vedením knihovny Eva Černošová. Akce se konala v Knihovně města Hradec Králové, která poskytla SVČS veškeré zázemí. Víceúčelový sál nové budovy byl téměř zaplněn zájemci o setkání s literaturou. Za vedení knihovny hosty přivítala Vladimíra Svobodová, podvečerním programem pak prováděla Eva Černošová, která představila činnost SVČS, vizi Východočeských literárních salonů i hosty. Hlavním hostem byla Marcella Marboe, jejíž tvorba byla představena ukázkami z románu Vyměnění týnejdžra za cokoli a texty z připravované knihy Utrpení docenta H. Po autorském čtení následovala živá a příjemná beseda se čtenáři. Literární podvečer byl doplněn skladbami pro klasickou kytaru ve výborném provedení Kláry Novotné. Čtenáři si na místě zakoupili knihy autorů SVČS a přítomné požádali o autogram. V závěru besedy ještě čtenáři poděkovali organizátorům a projevíli upřímné přání, aby se podobné akce opakovaly častěji, aby tak dostali příležitost k seznámení s tvorbou dalších autorů regionu.

Eva Černošová

KŘEST KNIHY LITERÁTI NA TRATI

Ve středu 22. 10. 2014 se ve vládním salóncu na pražském hlavním nádraží uskutečnil křest knihy LITERÁTI NA TRATI, jejíž editorem je František Tylšar z Veselí nad Lužnicí. Do knihy přispělo osmnáct autorů (železničářů), mezi kterými je i vlakvedoucí osobních vlaků ČD Martin Videnský z Letohradu. Autorem fotografií na obálce je Petr Pulc z Letohradu. Kmotrem knihy byl MUDr. Radim

Uzel a výtečnou atmosféru slavnostního aktu svým hudebním vystoupením umocnilo Řehečské kvarteto

Martin Vídenský

Bulletin Kruh v roce 2015 a předplatné

Vážení předplatitelé Kruhu za rok 2014, vzhledem k tomu, že jsme na poslední letošní čísla získali grant, bude z vašeho letošního předplatného uhrazeno první číslo roku 2015 a ze zbylých peněz uhrazeny náklady na poštovné.

Tedy výše předplatného na rok 2015 bude pro vás činit 150 Kč.

Cena za jedno číslo bude zachována a bude i nadále 50 Kč.

Pro nové předplatitele bude plné předplatné 4 čísel na rok 2015 činit 200 Kč.

Předplatné můžete zaplatit na setkání při závěru Maratónu nebo převodem na účet Střediska východočeských spisovatelů nejlépe během ledna, abychom měli přehled o tom, kolik členů má zájem o tištěnou podobu Kruhu. Do zprávy pro příjemce uveďte Předplatné Kruhu 2015 a své jméno a příjmení, abychom tuto platbu odlišili od úhrady členských příspěvků. Pokud chcete obě částky (za Kruh i členský příspěvek) poukázat najednou, uveďte obě informace do zprávy.

Jestliže se nám v průběhu roku podaří získat na tisk Kruhu finanční příspěvek, bude vám příslušná částka vrácena formou snížení dalšího předplatného.

Konto Střediska: **265 008 745 / 0300**

Přidáte: členské číslo jako variabilní symbol a sdělení: PŘEDPLATNÉ

Na konec i pro začátek

Starý rok končí, co nevidět začne nový,
a tak co všem našim členům vlastně přát?

Ať se dál vyjadřují kresbami či slovy,
k tomu co nás trápí, nebo umí hrát.

PF REDAKCE KRUHU

OBSAH KRUHU 38

J. Hamáčková: Ilustrace	1
M. Dušek: Na slovíčko s Olgou Novotnou.....	2

LITERÁRNÍ ČÁST

O. Novotná: Neznámý muž na lavičce, Voda a slza	4
L. Macháček: Betlémské hvězdy	4
A. Misař: Sen o hrušovanském sadu.....	8
F. Uher: Krátké texty	9
Z. Jirásek: V těch slovech, Inventura, Nad hlavou mi temní noc.....	10
A. Šlechta: Větrná habaďura.....	11
P. Musílek: Studený autobus, Bludný kořen, Noční zpěv	13
V. Franc: Muka Ládi Vománka	14
K. Princ: K čemu skromnost, Nezvěstná.....	16
P. Pešát: Krásný výlet s dcerou	16
A. Kordíková: Stávám se, Hvězda, Ekologická	22
J. Lojín: Kohout.....	23
V. Kopecká: Tulácká, Ráno v Klodsku I, ***	26
A. Hubálková: Albínka	27
M. Vídenský: Tíha	29

PUBLICISTIKA

M. Urbanová: Kostýmová procházka	30
Redakce: Poděkování do Chotěboře	31
L. Šindlerová: O našem gauči.....	32

HOST KRUHU 38

J. Schnerch: Slova omytá, Ve vaně, Asi	35
--	----

RECENZE A OHLASY

J. Faltus: Báseň je dar.....	36
F. Uher: Z nových knih.....	39
D. Poláková: Slovo čtenářky.....	41

ZAZNAMENÁVÁME – KOMENTUJEME

Jubilea. Další knížky našich autorů v roce 2014. Cena E. E Kische pro Marcellu Marboe. Vyhlášení literární ceny Jaroslava Golla v Chlumci nad Cidlinou. Zahájení literárního maratonu v Pardubicích dne 3. Října 2014. Zprávy z oblasti – 10. Východočeský

podzimní umělecký maratón. Křest knihy Literáti na trati. Bulletin Kruh v roce 2015 a předplatné. PF redakce Kruhu.....42

Aforismy v Kruhu 38: František Uher..... 3, 7, 8, 12, 29

Fotografie: Míla Dušek, Václav Smejkal, Jan Černoš, Milan Richter, Květa Richterová, Jiří Faltus, Martin Žantovský

KRUH, bulletin Střediska východočeských spisovatelů Pardubice

Ročník X. – číslo 38 – prosinec 2014

Odpovědní redaktoři: Jiří Faltus, Milan Dušek, František Uher

Obálka: Jiří Hrabinec, Miloslav Dušek jun.

Vytiskl: OFTIS s. r. o. v Ústí nad Orlicí

Příspěvky do Kruhu 39 zasílejte:

Milan Dušek – Helvíkovice 104, 564 01 Žamberk (próza a publicistika)

e-mail: spisovatel@milandusek.cz

Jiří Faltus – Zborovská 221, 563 01 Lanškroun (poezie)

e-mail: faltus.jiri@centrum.cz

Elektronicky ve WORDU (v text. Editoru) velikost písma 12, písmo Times New Roman.

Uzávěrka příspěvku do Kruhu 39 je 22. února 2015

Zveřejněné práce nejsou upravovány bez dohody s autorem.

Pardubice

Toto číslo vyšlo za přispění primátorky města Pardubice, členů východočeského střediska spisovatelů v Pardubicích, městských knihoven, které si kruh předplatily, Městského úřadu v Chotěboři a vydavatelství Oftis Ústí nad Orlicí.

